

Повернення Шерлока Холмса (Дойл Артур Конан)

[Конвертовано сайтом javalibre.com.ua]

Порожній будинок

Навесні 1894 року весь Лондон був заінтригований, а вищий світ навіть переляканий убивством молодого графа Рональда Едера, вчиненим за найбільш незвичайних і загадкових обставин. Тоді ж широка публіка довідалась про ті деталі злочину, які з'ясувалися під час поліцейського дізнання, але багато чого від неї приховали, бо докази були такі незаперечні, що поліція не мала потреби розкривати всі факти. Лише тепер, коли минуло майже десять років, мені дозволено поставити на місце ті відсутні ланки, з яких складається весь чудовий ланцюг фактів. Злочин був цікавий і сам собою, але не йшов ні в яке порівняння з тими неймовірними наслідками, що приголомшили й спантеличили мене більше, ніж усі інші події мого сповненого пригод життя. Навіть зараз, коли збігло стільки часу, я хвилююсь, згадуючи той злочин, і знову відчуваю раптовий приплив радості, подиву й недовіри - всього, що тоді вщерть переповнило мою душу. Тож нехай мені буде дозволено сказати тим читачам, які виявили цікавість до моїх дописів про звершення й помисли одного видатного чоловіка: не треба ганити мене за те, що я не зразу поділився з ними своїм відкриттям, - вчинити так я мав би за свій найперший обов'язок, аби не тяжіла наді мною категорична заборона, що виходила з уст цього чоловіка й була знята лише третього числа минулого місяця.

Неважко уявити: моя тісна дружба з Шерлоком Холмсом спричинилась до того, що я став цікавитись кримінальними справами, а після його зникнення уважно вивчав кожну газетну публікацію про нероз-криті злочини; не раз я навіть намагався застосувати на практиці метод мого друга, хоч далеко не з таким успіхом.

Та жоден із злочинів не схвилював мене так глибоко, як трагічна смерть Рональда Едера. Прочитавши матеріали слідства, що зводились до висновку про «зловмисне вбивство, яке вчинила невідома особа або особи», я усвідомив краще, ніж будь-коли раніше, якої великої втрати завдала суспільству смерть Шерлока Холмса. Цю дивну справу супроводили обставини, які, безперечно, являли б для нього особливий інтерес, і дії поліції були б доповнені або, ймовірніше, випереджені завдяки гострій спостережливості та бистрому розуму найпершого в Європі сищика.

Весь день, відвідуючи хворих, я зусебіч обмірковував справу Едера, але так і не знайшов жодного пояснення, яке задовольнило б мене. Ризикуючи повторити те, що всі вже знають, я хочу нагадати факти в тому вигляді, в якому їх було повідомлено після закінчення слідства.

Рональд Едер був другим сином графа Мейнуса, в той час губернатора однієї з австралійських колоній. Мати Едера приїхала з Австралії, щоб зробити операцію - видалити катаракту, - і разом з сином Рональдом та дочкою Хільдою жила в

будинку № 427 по вулиці Парк-лейн. Юнак увійшов у найкраще товариство і, скільки відомо, не мав ні ворогів, ані якихось особливих пороків. Едер був заручений з міс Едіт Вуд-лі з Картсерса, але за кілька місяців до згаданих тут подій жених і наречена за обопільною згодою розірвали заручини, причому без видимих ознак того, що між ними залишилося глибоке почуття. А взагалі життя цього молодика минало у вузькому і традиційному для нього колі, звички він мав невибагливі, а вдачу спокійну. І от цього безтурботного молодого аристократа між десятою та одинадцятою годиною двадцять хвилин вечора 30 березня 1894 року спостигла найдивні-ша і найнесподіваніша смерть.

Рональд Едер любив карти і постійно грав, але ніколи не робив таких ставок, які могли б заподіяти шкоду його фінансам. Він був членом трьох картярських клубів: Болдвін, Кевендіш і Багатель. Є докази, що в день своєї смерті він зіграв один ровер у віст в клубі Багатель. Він грав там і до обіду. Його партнери - містер Меррей, сер Джон Харді й полковник Моран - засвідчили, що грали вони у віст і що всі залишились по суті при своїх. Едер, може, і програв фунтів із п'ять, але не більше. Статки ж він мав неабиякі, і цей програш, безперечно, не міг вивести його з рівноваги. Він грав майже щодня в тому чи іншому клубі, але грав обережно і звичайно вставав із-за столу з виграшем. Стало також відомо, що, граючи в парі з полковником Мора-ном, Едер за кілька тижнів перед цим виграв за один вечір у Годфрі Мільнера і лорда Белморана чотириста двадцять фунтів. Оце й усе, що дало розслідування про останній місяць його життя.

Того вечора, коли його було вбито, Едер повернувся з клубу рівно о десятій. Матері й сестри вдома не було, вони поїхали до родичів. Служниця під присягою дала свідчення, що чула, як він увійшов до своєї кімнати. Ця кімната на третьому поверсі виходила вікнами на вулицю і правила йому за вітальню. Ще до повернення Едера служниця затопила там камін; камін димів, і вона відчинила вікно. До одинадцятої години двадцяти хвилин - часу, коли повернулась леді Мейнус з дочкою, - з тієї кімнати не долинуло й звуку. Леді Мейнус хотіла зайти до сина - сказати «на добраніч». Але двері було замкнено зсередини, і на всі стуки й крики ніхто не відгукувався. Тоді вона зчинила тривогу, і двері довелося виламати. Нещасний юнак лежав біля столу. Голова його була жакливо знівечена револьверною кулею, що в мить удару розкривається і стає немов квітка, проте ніякої зброї в кімнаті знайти не вдалося. На столі лежало дві банкноти по десять фунтів кожна та сімнадцять фунтів десять шилінгів сріблом і золотом, причому монети було складено маленькими стовпчиками на різні суми. Поряд на папірці було записано кілька цифр, а навпроти колінової - імена клубних друзів Едера, з чого зробили висновок, що перед смертю він підраховував свої карточні виграші й програші.

Детальне вивчення всіх обставин призвело лише до того, що справа ще більше ускладнилася. По-перше, немогли знайти пояснення, чому юнак замкнувся зсередини. Ймовірно, правда, що зробив це вбивця, а потім утік у вікно. Але вікно було за двадцять футів од землі, під ним лежала клумба крокусів у повному цвіті, і ні квіти, ні ґрунт не мали на собі жодних слідів. На вузькій смужці трави, яка

відділяла будинок від дороги, слідів також не було. Тож, напевне, двері замкнув сам молодий господар. Але яким чином спостигла його смерть? Ніхто не міг залізти у вікно, не лишивши слідів. Коли ж припустити, що вбивця стріляв у вікно, то він мав бути справді чудовим стрільцем, аби заподіяти з револьвера смертельну рану. До того ж вулиця Парк-лейн багатолюдна, а ярдів за сто від будинку - стоянка кебів. Проте ніхто пострілу не чув. І все ж таки був убитий, була револьверна куля, що пройшла навиліт, вирвавши шмат черепа - це характерно для м'яких куль - і заподіявши рану, яка викликала миттєву смерть. Такі обставини загадкового вбивства на Парк-лейн, і вбивство це ускладнювалось цілковитою відсутністю мотивів, бо, як уже я казав, молодий Едер начебто не мав ворогів, а гроші й цінності з кімнати не було забрано.

Увесь день я обмірковував усі ці факти, намагаючись застосувати хоч яку-небудь теорію, що примирила б їх між собою, і знайти лінію найменшого опору, яку мій бідолашний друг проголосив вихідним пунктом усякого розслідування. Зізнаюся, успіхи мої в цьому були більш ніж скромні. Ввечері я прогулювався Гайд-парком і близько шостої години непомітно для самого себе опинився на розі Оксфорд-стріт і Парк-лейн. Гурт ґаволовів, які дивилися вгору на одне й те саме вікно, підказав мені: я прийшов до будинку, що його хотів бачити. Високий на зріст худорлявий чоловік у темних окулярах, по-моєму, переодягнений си-щик, висував якусь власну теорію, а інші, щільно оточивши його, слухали. Я проштовхався ближче, але його міркування видались мені такими абсурдними, що я з деякою відразою швидко відсунувся назад. При цьому я штовхнув літнього, згорбленого чоловіка, що стояв позад мене, і вибив у нього з рук кілька книжок. Пам'ятаю, піднімаючи їх, я помітив назву однієї книжки: «Походження культу дерев», - і мені саянула думка, що це, мабуть, такий собі бідний бібліофіл, який збирає старі книжки чи то заради заробітку, чи то з цікавості. Я почав перепрошувати за свою незграбність, але, очевидно, книжки, з якими я, на лихо, так кепсько повівся, були дуже цінними в очах їхнього власника. Пробурмотівши щось зневажливе, він відвернувся, і за мить його згорблена спина та білі бакенбарди зникли в натовпі.

Спостереження за будинком № 427 по Парк-лейн не дуже допомогли мені розв'язати проблему, яка мене цікавила. Будинок відмежовувався від вулиці низеньким муром з огорожею - все це разом не сягало вище п'яти футів. Отже, кожний міг легко перелізти в сад. Але вікно було зовсім недосяжне - біля нього я не побачив ні ринви, ні чогось іншого, по чому міг би видертись нагору якийсь завзятець. Спантичений ще більше, я подався додому в Кенсінгтон. Та не пробув я в своєму кабінеті й п'яти хвилин, коли ввійшла служниця і сказала, що мене хочуть бачити. На мій подив, це був не хто інший, як старий дивакуватий бібліофіл; його гостре, зморшкувате обличчя визирало із сивого волосся, під пахвою він тримав з півдюжини своїх дорогоцінних книжок.

- Ви, звичайно, здивовані, що я прийшов, сер? - спитав він чудним, хрипким голосом.

Я підтвердив, що так воно і є.

- Розумієте, я людина совісна, і коли я побачив, плентаючись позад вас, як ви ввійшли в цей будинок, то подумав: мені треба зайти до такого люб'язного джентльмена і сказати, що коли я й був трохи неввічливий, то зовсім не хотів вас образити - навпаки, я дуже вдячний вам за те, що ви допомогли мені підняти книжки.

- Ви надаєте цим дрібницям надто багато значення,- зауважив я.- Чи можна спитати, як ви дізнались, хто я?

- Пробачте за сміливість, сер, але я ваш сусід, моя книжкова крамничка стоїть на розі Черч-стріт, і я буду щасливий бачити вас у себе. Може, й ви збираєте книжки, сер? Ось «Птахи Британії», ось «Катулл», ось «Священна війна» - все віддам дешево. П'ять томів - це саме те, що треба, аби заповнити порожнечу на вашій другій полиці: адже вигляд у неї досить неохайний, чи не так, сер?

Я озирнувся на книжкову шафу за своєю спиною, а коли знову повернув голову, біля мого письмового столу, осміхаючись, стояв Шерлок Холмс. Я схопився на ноги і якусь мить у крайньому здивуванні не відривав від нього погляду; потім, здається, я зомлів :- вперше і, сподіваюсь, востаннє за своє життя. Сирій туман заплубочився в мене перед очима, а коли він зник, комір моєї сорочки був розстебнутий, на губах я відчув смак бренді. Холмс, тримаючи пляшку в руці, схилювався над моїм стільцем.

- Дорогий Вотсоне,- почув я добре знайомий голос,- приношу вам тисячу пробачень. Мені й на думку не спало, що це так вас приголомшить.

Я схопив його за руку.

- Холмсе! - вигукнув я.- Невже це ви? Ви справді живі? Чи можливо, щоб вам пощастило вибратися з того жахливого провалля?

- Зачекайте хвилинку,- відповів він.- Ви певні, що вже можете вести розмову? Я надто схвилював вас своєю непотрібною театральною появою.

- Зі мною все гаразд, але справді, Холмсе, я не вірю своїм очам. Господи! Тільки подумати, що ви - це ви, а не хтось інший,- стоїте в моїм кабінеті!

Я знову схопив його за рукав і відчув під пальцями тонку мускулисту руку.

- Ні, ви не привид, сумнівів у цьому немає,- мовив я.- Мій дорогий друже, я неймовірно радий бачити вас! Сідайте ж і розкажіть, як ви врятувалися з тієї страшної безодні.

Холмс сів напроти мене й давнім, безтурботно легким жестом запалив сигарету. На ньому був пошарпаний сюртук, той, в якому я бачив торговця книжками, але все інше - сива перука й старі книжки - лежало на столі. Холмс мовби ще більше схуд, погляд його став ще проникливіший, ніж колись, але мертвотна блідість обличчя з орлиним носом свідчила, що його спосіб життя останнім часом був не дуже корисний для здоров'я.

- Як приємно випростатись, Вотсоне! - мовив він.- Це не жарт, коли людині високого зросту доводиться* покоротшати на цілий фут і ходити так кілька годин поспіль. А зараз, мій друже, чи можна попросити вашої допомоги, бо з усього видно - вночі нас чекає важка й небезпечна робота. Мабуть, було б краще, щоб я розповів вам про все тоді, коли ми з нею впораємось.

- Я сповнений цікавості, Холмсе, і мені дуже хотілось би послухати вас зараз.

- Чи ви згодні піти зі мною вночі?

- Куди хочете й коли хочете.

- Справді, як у давні часи. Ми ще встигнемо підобідати, перш ніж вирушимо. Ну, а тепер про ту безодню. Мені зовсім не важко було вибратися звідти з однієї дуже простої причини: я туди не падав.

- Ви не падали в безодню?

- Ні, Вотсоне, не падав. Але записку до вас я написав цілком щиро. Я нітрохи не сумнівався, що для мене все закінчено, коли побачив лиховісну фігуру покійного професора Моріарті на стежці, яка була для мене єдиним шляхом порятунку. В його сірих очах я прочитав невблаганний вирок. Я перемовився з ним кількома словами, і він люб'язно дозволив мені написати коротеньку записку - ви її потім знайшли. Я залишив записку зі своїм портсигаром та стеком і пішов уперед стежкою. Моріарті не відставав від мене й на крок. Діставшись до місця, де стежка кінчалася, я опинився в безвихідному становищі. Моріарті не мав ніякої зброї, але. кинувся на мене й обхопив своїми довгими руками. Він знав - його гру

програно, і хотів лише одного - помститись мені. Ми майже повисли на краю урвища. Однак я трохи знаю японську боротьбу «барітсу», що не раз ставала мені у великій пригоді. Я вислизнув з його обіймів, а він, страшно закричавши, кілька секунд, мов шалений, хапався руками за повітря, намагаючись встояти на ногах. Однак не встояв і полетів униз. Нахилившись над краєм, я ще довго дивився, як він падає. Потім він ударився об скелю й шубовснув у воду.

Я схвильовано слухав Холмса, який розповідав, спокійно попахкуючи сигаретою.

- Але ж сліди! - вигукнув я.- Я сам на власні очі бачив, що стежкою пройшло двоє чоловік і не повернувся жодний.

- Це вийшло так. Тієї миті, коли професор зник унизу, мені сяйнуло, що доля посилає мені дивовижно щасливу можливість. Я знав: Моріарті не єдиний, хто поклявся вбити мене. Залишалось ще принаймні троє чоловік, у яких смерть їхнього ватажка могла тільки збільшити бажання помститись мені. Всі вони були дуже небезпечні. Хто-небудь з них неодмінно добравт ся б до мене. З другого боку, коли всі думатимуть, ніби я мертвий, ці люди поводитимуться інакше й викажуть себе, отже раніше чи пізніше я зможу їх знищити. Тоді й настане для мене час оголосити, що я ще в світі живих. Людський мозок працює так швидко, що всі ці думки промайнули в моїй голові, перш ніж професор Моріарті досяг дна Райхенбахського водоспаду.

Я підвівся і оглянув скелясту стіну позад себе. Ви твердите в своєму яскравому звіті, який я з великою цікавістю прочитав кілька місяців згодом, ніби стіна була прямовисна й рівнесенька. Це не зовсім так. Там виявилось кілька невеличких виступів, щось схоже на заглибину, куди можна було поставити ногу. Однак скеля - височенна, тож видертись нагору було явно неможливо, так само як і пройти мокрою стежкою, не лишивши слідів. Правда, я міг би взути черевики задом наперед - це мені не первина,- але три пари слідів в одному напрямку неминуче навели б на думку про обман. Отже, я вирішив ризикнути й подертися вгору. Це заняття - не з приємних, Вотсоне. Внизу під мною ревів водоспад. Людина я не з дуже нестримною уявою, але, слово честі, мені здавалося, ніби я чую з безодні пронизливий голос Моріарті. Найменша помилка стала б фатальною. Не раз, коли жмут трави відривався від скелі, залишаючись у моїй руці, або коли нога ковзала у вологій виїмці,- я думав, що загинув. Проте я дерся вгору і нарешті дістався до величенької - в кілька футів - заглибини,- порослої м'яким зеленим мохом, де я міг зручно вмотитись і залишитись непомітним. Я лежав саме там, коли ви, мій дорогий Вотсоне, та всі, кого ви привели з собою, дуже зворушливо, але безрезультатно досліджували причини моєї смерті.

Нарешті, дійшовши неминучих, але абсолютно неправильних висновків, ви повернулись до себе в готель, і я залишився сам. Я вже уявляв собі, що на цьому моя пригода скінчилася, проте одна несподівана подія показала, що попереду в

мене ще чимало сюрпризів. Величезна каменяка, зірвавшись з гори, прогуркотіла повз мене, вдарилась об стежку і гинула в прірву. Я подумав, що це випадковість, але, глянувши вгору, побачив проти тьмяного неба людську голову, і тої ж миті ще одна каменяка вдарилась об край заглибини, де я лежав, усього за фут од моєї голови. Що це означало - було ясно. Моріарті діяв не сам. Його спільник - а я відразу збагнув, яка то небезпечна людина, - стояв на сторожі, коли професор Моріарті напав на мене. Здалеку, не помічений мною, він став свідком загибелі свого приятеля й мого порятунку. Перечекавши, він обійшов скелю і, видершись на її вершечок, тепер намагався здійснити те, що не вдалося його приятелеві.

Про становище, в якому опинився, я міркував недовго, Вотсоне. Знову я побачив, як люте обличчя визирнуло з-за скелі, і зрозумів, що це провіщає ще одну каменяку. Тоді я поліз назад до стежки. Певен, що в спокійному стані цього не зробив би. Спускатись було в сто разів важче, ніж підійматися. Та часу роздумувати я не мав; третя каменяка просвистіла повз мене, коли я повис, учепившись за край заглибини. На півдорозі я зірвався, проте якимсь дивом, подряпаний, весь у крові, впав на стежку й накивав п'ятами. В темряві я пройшов по горах десять миль і за тиждень опинився у Флоренції, впевнений: ніхто в світі не знає, що зі мною сталося.

Я довірився лише одній людині - своєму братові Майкрофту. Приношу вам безліч пробачень, Вотсоне, але було надзвичайно важливо, аби всі думали, ніби я помер, крім того, ви не написали б такого переконливого звіту про мій нещасливий кінець, коли б не були впевнені, що все це правда. Кілька разів за останні три роки я брався за перо - написати вам, але мене зупиняв страх, що ваша щира прихильність до мене штовхне вас на необачний вчинок, який розкриє мою таємницю. Ось чому я сьогодні відвернувся від вас. Становище було дуже небезпечне, і найменший вияв подиву чи хвилювання з вашого боку міг би привернути до мене увагу та спричинитися до найсумніших, навіть непоправних наслідків. А Майкрофтові я мусив довіритись, щоб одержати гроші, бо мав у них велику потребу. Події в Лондоні розвивалися гірше, ніж я сподівався, бо після суду над бандою Моріарті на волі залишилось двоє її найнебезпечніших учасників - моїх найлютіших ворогів. Тому я два роки мандрував по Тибету, відвідав з цікавістю Лхасу і пробув кілька днів у далай-лами. Ви, можливо, читали про дивовижні дослідження норвежця Сігерсона, але я певен - вам і на думку не спало, що то звістка про вашого друга. Потім я об'їздив усю Персію, зазирнув у Мекку і зробив короткий, але цікавий візит до халіфа в Хартумі, про наслідки якого повідомив міністерство закордонних справ. Повернувшись у Францію, я кілька років займався дослідженнями речовин, що їх одержують з кам'яновугільної смоли - це було в лабораторії в Мон-пельє, на півдні. Успішно закінчивши дослідження і довідавшись, що тепер у Лондоні лишився тільки один з моїх ворогів, я почав уже думати про повернення, а звістка про дивовижно таємничий злочин на Парк-лейн змусила мене поквипитись з від'їздом. Цей злочин привернув мою увагу не тільки сам собою, але ще й тому, що його розкриття обіцяло мені сприятливі можливості владнати свої особисті справи. Я негайно приїхав у Лондон, з'явився власною персоною до себе на Бейкер-стріт,

викликавши в місціс Хадсрн страшний істеричний припадок, і переконався, що Майкрофт зберіг мою квартиру й папери в тому самому вигляді, в якому вони завжди були. Отже, дорогий Вотсоне, сьогодні о другій пополудні я вже сидів у своєму старому кріслі й жалкував лише про те, що не бачу свого давнього друга Вотсона в іншому кріслі, яке він так часто прикрашав своєю особою.

Отаку дивовижну розповідь я почув" того квітневого вечора; я б зроду їй не повірив, але ж переді мною був Холмс власною персоною, високий, худорлявий, з проникливим, енергійним обличчям, яке я вже ніколи не сподівався побачити. Якимсь чином Холмс устиг довідатись про мою тяжку втрату - смерть дружини, але його співчуття виявилось швидше в тоні, ніж у словах.

- Робота - найкращі ліки від горя, дорогий Вотсоне,- сказав він,- а нас обох сьогодні вночі чекає така робота, що як ми її виконаємо, то виправдаємо своє існування на цій землі.

Марно просив я свого друга висловитись ясніше.

- Ви достатньо почувєте й побачите ще до ранку,- відказав він.- До того ж у нас є про що поговорити, бо ми не бачились три роки. Задовольнимось же цим, а о пів на десяту вирушимо назустріч одній непересічній пригоді в порожньому будинку.

І правда, все було як у добрі давні часи, коли о пів на десяту з револьвером у кишені я сів поруч Холмса у двоколісний кеб, і серце моє забилося швидше в передчутті незвичайних подій. Холмс був спокійний, суворий і мовчазний. Коли світло вуличних ліхтарів падало на різкі риси його обличчя, я бачив, що він про щось думає, суплячи брови й стискаючи тонкі губи. Я не знав, на якого дикого звіра ми збирались полювати в темних джунглях лондонського злочинного світу, але з поведінки цього неперевершеного мисливця збагнув: пригода має бути однією з найнебезпечніших, а сардонічна посмішка, що час від часу пробивалась на його аскетичному обличчі, не обіцяла нічого доброго об'єктові наших пошуків.

Я гадав - ми їдемо на Бейкер-стріт, але Холмс зупинив кеб на розі Кевендіш-скверу. Вийшовши з екіпажа, він дуже пильно огледівся навсебіч і далі робив це на кожному перехресті, аби переконатись, що ніхто за нами не стежить. Шлях наш був дивний. Холмс досконало знав усі лондонські закапелки, тому швидко і впевнено йшов через лабіринт якихось стаєнь і візницьких дворів - про їхнє існування я досі й гадки не мав. Нарешті ми виринули на вузьку вуличку з двома шерегами порожніх будинків, що вивела нас спершу на Манчестер-стріт і далі на Блендфорт-стріт. Тут Холмс повернув у вузький прохід, дерев'яною брамою пройшов у порожній двір і ключем одімкнув задні двері якогось будинку. Ми ввійшли, і Холмс знову замкнув двері.

Було темно, хоч в око стрель, проте я зразу ж зрозумів, що в будинку ніхто не живе. Голі дошки підлоги рипіли й тріщали під ногами, а зі стіни - я доторкнувся до неї простягнутою рукою - звисали клапті шпалер. Холодні, тонкі пальці Холмса стиснули моє зап'ястя, і він повів мене довгим коридором, аж поки попереду невиразно вималювалось над дверима півкругле вікно. Тут Холмс повернув праворуч, і ми опинилися у великій порожній квадратній кімнаті з темними кутками, але трохи освітлених посередині з вулиці. Проте поблизу не було ніякого ліхтаря, а скло вкривав товстий шар пилу, і тому ми ледве бачили один одного. Мій супутник поклав руку мені на плече й майже торкнувся губами мого вуха.

- Ви знаєте, де ми? - прошепотів він.

- Здається, на Бейкер-стріт,- відповів я, вдивляючись у каламутне скло.

- Саме так. Зараз ми в будинку Кемдена навпроти нашої старої квартири.

- Але чому ми сюди прийшли?

- Бо звідси чудово видно ту мальовничу споруду. Чи можу я попросити вас, мій дорогий Вотсоне, підійти до вікна трохи ближче, але так, щоб вас ніхто не помітив. Ну, а тепер подивіться на наші старі кімнати, звідки розпочиналось стільки цікавих пригод. Зараз ми побачимо, чи не втратив я за ці три роки здатності дивувати вас.

Скрадаючись, я ступив уперед, глянув на знайомі вікно навпроти і здивовано скликнув. Штору було опущено, в кімнаті горіло яскраве світло. Проти вікна чітко вималювалась тінь людини, що сиділа в глибині кімнати. Посадка голови, прямі - плечі, різкі риси обличчя не давали можливості помилитись. Голова була напівповернута, і створювалося враження, ніби це один з тих чорних силуетів, що їх наші бабусі полюбили вставляти в рамки. Це була точна копія Холмса. Вражений до краю, я простяг руку - переконатися, що сам він стоїть поряд зі мною. Холмс здригався від мовчазного сміху.

- Ну, як? - спитав він.

- Боже мій? - вигукнув я.- Просто неймовірно!

- Бачу, роки не знищили моєї винахідливості, а звичка не позбавила її свіжості,- промовив Холмс, і я відчув у голосі його радість та гордість, які відчуває художник, дивлячись на своє творіння.- Викапаний я, чи не правда?

- Я ладен заприсягнутися, що то ви.

- Честь виконання належить панові Оскару Менї > з Гренобля, який кілька днів виливав цю фігуру з і воску. Решту я зробив сам, під час сьогоднішніх відвідин Бейкер-стріт

- Але нащо вам це?

- Дорогий Вотсоне, в мене є найповажніші підстави бажати, щоб дехто думав, ніби я перебуваю тут, тим) часом як насправді я - в зовсім іншому місці.

- То ви гадаєте - за квартирою стежать?

- Я знаю, що за нею стежать.

- А хто?

- Мої давні вороги, Вотсоне. Ота чарівна компанія, ; ватажок якої лежить на дні Райхенбахського водоспа- ' ду. Зауважте: тільки вони знають, що я живий. Раніше чи пізніше, розраховують вони, я повернусь додому» -Вони стежили за квартирою весь цей час і сьогодні бачили, що я приїхав.

- Як ви про це дізналися?

- Я впізнав їхнього спостерігача, коли подивився у вікно. Це досить безневинний хлопець на ім'я Паркер, професійний грабіжник та вбивця і водночас чудовий музикант - грає на гребінці. До нього мені байдуже. Але мені зовсім не байдуже до того страшного чоловіка, що стоїть за ним, до найближчого приятеля Моріар- і ті, того, хто кидав на мене каменюки.- ният»й найнебезпечнішого злочинця в усьому Лондоні. Саме цей чоловік полює на мене сьогодні вночі, Вотсоне, навіть на думці не маючи, що ми полюємо на нього.

Плани мого друга окреслювались дедалі чіткіше. З нашої надійної схованки ми могли спостерігати за тими, хто-організував спостереження за нами, стежити за своїми переслідувачами. Силует Холмса у вікні правив за принаду, а ми були мисливці. Ми стояли у темряві й тиші і дивилися на перехожих, що квапливо проходили вулицею. Холмс мовчав і не рухався, але я можу запевнити, що перебував він у страшому напруженні і ні на мить не зводив погляду з людського потоку. Ніч була холодна та буряна, вітер, тонко завиваючи, пролітав довгою

вулицею. Майже всі перехожі ховали носи в коміри пальт і шарфи. Кілька разів мені здавалося, що я вже бачив ту чи ту постать раніше, особливо впали мені в око двоє чоловіків, які ховалися від вітру в під'їзді неподалік нас. Я хотів був звернути на них увагу Холмса, але він лише нетерпляче щось вигукнув, не відриваючи погляду від вулиці. Час від часу він переступав з ноги на ногу і швидко постукував пальцями по стіні. Я розумів, що він починає непокоїтись і що події розгортаються не зовсім так, як він сподівався. Нарешті близько півночі, коли вулиця майже обезлюдніла, він почав походити кімнатою, не в силі приховати хвилювання. Я вже хотів був щось сказати йому, та саме в цю мить глянув на освітлене вікно й знову здивувався не менше, ніж першого разу. Схопивши Холмса за руку, я показав на вікно.

- Фігура ворухнулася! - вигукнув я.- Тепер вона повернена до нас не в профіль, а спиною!

Три роки відсутності анітрохи не пом'якшили різкої вдачі Холмса і не зробили її менш нетерплячою, коли він стикався з проявами розуму не такого проникливого, як його власний.

- ^Авжеж, ворухнулась,- відказав він.- Чи я вже такий бевзь, Вотсоне, щоб виставити у вікні явну ляльку й ще сподіватися обдурити нею найспостережливіших людей у Європі? За ці дві години, що ми тут, місіс Хадсон міняла положення фігури вісім разів, тобто щочверть години. Вона робить це так, що її власної постаті не видно. О!

Він зітхнув - хрипко і схвилювано. В тьмяному світлі я побачив: він стоїть, витягнувши шию, і вся його поза свідчить про напружену увагу. Можливо, ті двоє чоловіків і досі ховалися в під'їзді, але я їх більше не бачив. Було тихо й темно, лише яскраво світилося навпроти нас вікно з чітко окресленим темним силуетом посередині. В цілковитій тиші я почув тонкий свистячий звук, з яким дихав Холмс, насилаючи тамуючи хвилювання. Раптом він штовхнув мене в найтемніший куток, і його рука застережливо торкнулась моїх вуст. Я відчув - його пальці тремтять. Ще ніколи я не бачив свого друга таким схвилюваним, а тим часом темна вулиця перед нашими очима лежала безлюдна, і на ній не видно було анінайменшого руху.

Та враз я почув те, що вже вловив більш, гострий слух Холмса. Якийсь ледь чутний звук долинув до мене, але не з боку Бейкер-стріт, а з глибини, того самого будинку, де ми сховалися. Ось відчинилися й зачинилися двері. За мить у коридорі почулися скрадливі кроки, що намагалися бути нечутними, але глухо відлунювали в порожньому будинку. Холмс притиснувся до стіни, я вчинив так само, стискаючи револьвер. Вдивляючись у морок, я побачив невиразні обриси фігури якогось чоловіка - його тінь була темніша, ніж чорнота відчинених дверей. Чоловік на мить затримався на порозі, потім нахилився і, скрадаючись, якимсь

погрозово рушив уперед. Його лиховісна постать була на відстані трьох ярдів* від нас, і я вже напружився, готуючись зустріти його стрибок, але вчасно зрозумів - він і гадки не має про нашу присутність. Проминувши нас упритул, він прокрався до вікна і дуже м'яко, безгучно підняв його на швфута. Коли він нахилився до отвору, світло з вулиці, вже не затьмарене брудними шибками, впало на його обличчя. Він, здавалося, нетямився від збудження. Очі його горіли, обличчя судорожно кривилося. Це був уже літній чоловік з тонким горбатим носом, високим лисіючим чолом і довгими, припорошеними сивиною вусами. Циліндр він ізсунув на потилицю, з-під розстебнутого пальта виднівся фрак і білосніжна манішка. Його смагляве обличчя було пооране глибокими лихими зморшками. В руці чоловік тримав щось схоже на тростину, але коли він поклав її долі, почувся металевий звук.**Потім він видобув з кишені пальта якусь чималу річ і кілька хвилин щось із нею робив, аж поки різко й гучно клацнула пружина чи засувка, ставши на своє місце. Опустившись навколішки, чоловік нахилився вперед і всією своєю вагою щосили натиснув на якийсь важіль; знову почувся довгий скрегітливий звук, а далі отужне клацання. Потім чоловік випростався, і я побачив у нього в руці начебто рушницю з дивним, незграбним прикладом. Він відкрив затвор, поклав щось досередини й знову закрити його. Нахилившись, чоловік поклав дуло на підвіконня, і я побачив, як його довгі вуса нависли над рушницею, а очі загорілись, вдивляючись у приціл. Нарешті він притис приклад до плеча, і я почув задоволене зітхання: перед ним була чудова ціль - чорний силует людини на жовтому тлі, і ця людина застигла в нього на мушці. На мить він завмер. Потім його палець натиснув на гачок. Почулося дивне дзижчання і слідом - протяжний сріблястий дзенькіт розбитого скла.

* Ярд - англійська міра довжини, яка дорівнює 0,91 м.

** В Англії вікна не відчиняються, а піднімаються, як у вагоні.

Тієї ж миті Холмс, наче тигр, стрибнув на спину стрільця і повалив його долілиць. Проте незнайомий зразу схопився на ноги й судорожно вчепився Холмсо-ві в горло, але я вдарив його рукояткою револьвера по голові, і він знову упав.

Я навалився на нього й тримав, а мій друг пронизливо засюрючав у сюрчок. Надворі затупотіло, і двоє констеблів у формі та сищик у цивільному вбігли в парадний під'їзд і влетіли в кімнату.

- Це ви, Лестрейде? - спитав Холмс.

- Так, містере Холмсе. Я сам вирішив зайнятись цією справою. Радий знову бачити вас у Лондоні, сер.

- Мені спало на думку, що ви потребуєте маленької неофіційної допомоги, сер. Три нерозкритих убивства за один рік - це забагато, Лестрейде. Але справу про таємницю Молсі ви провели з невластивою вам... тобто, я хочу сказати - цю справу ви провели чудово.

Ми всі стояли вже на ногах. Наш бранець, якого тримали двоє здоровенних констеблів, важко переводив подих. На вулиці почали збиратися ґаволови. Холмс підійшов до вікна, зачинив його й опустил штору. Лестрейд витяг дві свічки, констеблі відкрили свої ліхтарі. Нарешті я міг як слід роздивитися нашого бранця.

У нього було незвичайно мужнє, проте лиховісне обличчя. Чоло філософа й підборіддя ласолюба промовляли про те, що в цьому чоловікові закладено великі здібності як до добра, так і до зла. Та безсоромні голубі очі з важкими навислими повіками, хижий горбатий ніс, неприємний, поораний глибокими зморшками лоб незаперечно свідчили: сама природа дає знак про небезпеку. Він не звертав уваги ні на кого з нас, але не відривав очей від обличчя Холмса, і в них світилися ненависть та подив.

- Диявол! - шепотів він.- Хитрий диявол!

- Отже, полковнику,- сказав Холмс, поправляючи зіжмаканий комір,-«мандри кінчаються зустрічю закоханих», як мовиться в одній старовинній п'єсі. Здається, я ще не мав утіхи бачити вас відтоді, як ви ласкаво приділили мені стільки уваги, коли я лежав у заглибині скелі над Райхенбахським водоспадом.

Полковник, немов у трансі, так само не відводив погляду від мого друга.

- Хитрий, хитрий диявол! - повторював він.

- Я ще не відрекомендував вас,- вів далі Холмс.- Джентльмени, це Себастьян Моран, колишній полковник її величності індійської армії і найкращий у нашій Східній імперії мисливець на великого звіра. Сподіваюсь, • полковнику, я не помилюся, сказавши, що за кількістю вбитих тигрів вас ще ніхто не перевіряв?

Полковник, ледве стримуючи лютю, мовчки дивився на Холмса. Зі своїми лихими очима й сторчкуватими вусами він сам скидався на тигра.

- Дивуюсь, що ця нескладна вигадка могла обманути такого досвідченого мисливця,- додав Холмс.- Ви з нею, безперечно, добре знайомі. Хіба ви ніколи не прив'язували ягня до дерева, а самі, залігши в кущах із рушницею, не чекали,

поки тигр прийде до принади? Цей порожній будинок - моє дерево, а ви - мій тигр. Траплялось, певно, що ви мали про запас кілька рушниць на той випадок, якби раптом прийшло кілька тигрів або, що неймовірно, якби схилили. Це,- Холмс показав на нас,- мої запасні рушниці. Порівняння точне.

Полковник Моран з лютим гарчанням стрибнув уперед, але констеблі відтягли його. На його обличчі було написано таку ненависть, що аж страшно було дивитися.

- Визнаю - ви піднесли мені невеличкий сюрприз,- сказав Холмс.- Я не чекав, що ви самі захочете скористатися з цього порожнього будинку і такого зручного вікна. Мені здавалося, ви будете стріляти з вулиці, де вас чекав Лестрейд зі своїми гарними хлопцями. За винятком цього, все відбулося саме так, як я розраховував. Полковник Моран повернувся до Лестрейда.

- Незалежно від того, маєте ви підстави заарештувати мене чи ні,- сказав він,- я не бачу рації дозволяти цьому чоловікові глузувати з мене. Якщо я в руках закону, то нехай усе робиться законним шляхом.

- Що ж, це, мабуть, правильно,- промовив Лест-рейд.- Містере Холмсе, ви хочете ще сказати що-не-будь, перш ніж ми підемо звідси?

Холмс підняв з підлоги потужну духову рушницю й заходився уважно вивчати її механізм.

- Чудова і єдина в своєму роді зброя,- сказав він.- Безшумна й величезної сили. Я знав фон Херде-ра, сліпого німецького механіка, який сконструював її на замовлення покійного професора Моріарті. Багато вже років мені відомо про існування цієї рушниці, хоч досі ніколи не доводилося тримати її в руках. Настійно рекомендую її вашій увазі, Лестрейде, а також кулі до неї.

- Можете бути певні, що ми про це подбаємо, містере Холмсе,- відповів Лестрейд, і всі рушили до дверей.- Це все?

- Ні. Хочу ще спитати, в чому буде звинувачено злочинця?

- Як у чому, сер? Звичайно, в замаху на життя Шерлока Холмса.

- Ні, ні, Лестрейде. Я не маю наміру фігурувати в цій справі. Вам і тільки вам належить честь здійснення цього чудового арешту. Я вітаю вас, Лестрейде! Завдяки щасливому поєднанню властивої вам проникливості й сміливості ви нарешті зловили його!

- Зловив його? Кого, містере Холмсе?

- Людину, яку марно розшукувала вся поліція - полковника Себастьяна Морана, який застрелив сера Рональда Едера з духової рушниці через відчинене вікно на третьому поверсі по вулиці Парк-лейн, номер чотириста двадцять сім, тридцятого числа минулого місяця. Ось яке має бути звинувачення, Лестрейде. Ну, а тепер, Вотсоне, коли ви зможете перетерпіти протяг з розбитої шибки, то, на мою думку, півгодини в моєму кабінеті за сигарою будуть для вас корисною розвагою.

Завдяки наглядові Майкрофта Холмса і турботам місіс Хадсон наше старе помешкання анітрохи не змінилося. Правда, воно сяяло незвичайною чистотою та охайністю, але всі знайомі мені речі були на своїх. І «хімічний куток», і вкритий плямами від кислот сосновий стіл. На полиці лежали величезні альбоми газетних вирізок і різні довідники, які дуже охоче спалив би багато хто з наших співгромадян. Діаграми, футляр для скрипки й підставка для люльок, навіть перська пантофля, де зберігався тютюн,- все трапило мені на око, крім я глянув навколо. В кімнаті було двоє осіб: місіс Хадсон, яка аж засяяла, коли ми ввійшли, і дивовижний манекен, що відіграв таку важливу роль у нічних подіях. Це був макет з розфарбованого воску, зроблений так досконало, що нічим не відрізнявся від фігури мого друга. Він стояв на нічному столику і був так загорнений у старий халат Холмса, що ілюзія, коли дивитися з вулиці, була абсолютна.

- Сподіваюсь, ви дотримувались усіх застережних заходів, місіс Хадсон?

- Я підповзала на колінах, як ви мені й веліли.

- Чудово. Ви зробили все дуже добре. Чи помітили ви, куди влучила куля?

- Так, сер. Але боюсь, що вона зіпсувала це гарне погруддя, бо пробила голову і розплюснулась об стіну. Я підняла її з килима. Ось вона!

Холмс простяг кулю мені.

- Як бачите, Вотсоне, м'яка револьверна куля. А це ж просто геніально, бо кому спаде на думку, що такою штукаю можна вистрілити з духової рушниці? Чудово,

місіс Хадсон, дуже вдячний вам за вашу допомогу. А зараз, Вотсоне, сідайте на ваше старе місце, бо мені хочеться з вами про дещо поговорити.

Він скинув свій пошарпаний сюртук, надів мишачого кольору халат, знявши його з манекена, і знову став тим Холмсом, якого я знав у давні дні.

- Нерви в старого мисливця не втратили міцності, а очі гостроти,- мовив він зі сміхом, роздивляючись розчереплений лоб манекена.- Поцілів у самісіньку середину потилиці й пробив мозок. Він був найкращий стрілець у всій Індії; в Лондоні є небагато вправніших за нього. Ви чули його ім'я коли-небудь раніше?

- Ні, не чув.

Ось вона, слава! Але, якщо мене пам'ять не зраджує, ви також не чули імені професора Джеймса Моріарті, а це був один з найбільших умів нашого сторіччя. Ось дайте мені біографічний довідник з поліції.

Відкинувшись на спинку крісла й випускаючи хмари сигаретного диму, Холмс ліниво гортав сторінки.

- У мене чудова колекція на «М»,- сказав він.- Самого Моріарті було б досить, щоб зробити цю літеру знаменитою, а тут ще Морган-отруювач, Мерідью, що залишив по собі жахливі згадки, Метью, який вибив мені зуб у залі чекання на вокзалі Чарінг-Кросс, і нарешті наш друг.

Він простяг мені книгу, і я прочитав:

«Моран Себастьян, полковник у відставці. Служив у першому Бенгалорському саперному полку. Народився в Лондоні 1840 року. Син сера Огастеса Морана, кавалера ордена Лазні, колишнього британського посланника в Персії. Закінчив Ітонський коледж і Оксфордський університет. Брав участь у Джевакській, Афганській, Чарасіабській (кур'єром), Шерпурській і Кабульській кампаніях. Автор книжок «Полювання на великого звіра в Західних Гімалаях» (1881), «Три місяці в джунглях» (1884). Адреса: Кондуїд-стріт. Клуби: Англо-Індійський, Танкервільський і Багатель-ський картярський».

На берегах чітким почерком Холмса написано: «Друга найбільш небезпечна людина в Лондоні».

- Дуже дивно,- сказав я, повертаючи довідника.- Його шлях - це шлях чесного солдата.

- Так,- відповів Холмс.- До певного часу він не чинив нічого лихого. Він завжди мав залізну витримку, в Індії ще й досі ходять легенди про те, як він повз дренажною канавою слідом за пораним тигром-людо-жером. Є такі дерева, Вотсоне, що до певної висоти ростуть нормально, а потім раптом виявляють якесь потворне відхилення від норми. Так буває і з людьми. У мене є теорія про те, що кожний індивід повторює в своєму розвитку весь шлях своїх предків, і тому я вважаю: такий раптовий поворот до добра чи зла пояснюється якимось сильним впливом, джерело якого треба шукати в родоводі. Отже, особа стає повторенням у мініатюрі історії всієї родини.

- Ну, ця теорія досить фантастична!

- Добре, я на ній не наполягатиму. Проте кінець кінцем полковник ступив на слизьку стежку. Хоч не було гучного скандалу, але Індія стала для нього надто гарячим місцем. Він вийшов у відставку, приїхав у Лондон і тут знову зажив поганої слави. Саме тоді його й знайшов професор Моріарті, у якого він певний час був ніби начальником штабу. Моріарті щедро постачав його грішми, але вдався до його послуг усього-на-всього раз чи двічі - коли який-небудь пересічний злочинець нічим не міг йому допомогти. Ви хоч трохи пам'ятаєте справу про смерть місіс Стюарт з Лаудера в 1887 році? Ні? Так-от, я певен - там не обійшлося без Морана, але нічого не можна було довести. Полковник був так добре прикритий, що навіть коли банду Моріарті знищили, ми не могли звинуватити його ні в якому злочині. Ви, певно, пам'ятаєте той день, Вотсоне, коли я зайшов до вас додому й зачинив віконниці? Ви, ясна річ, подумали, що я поведуся дивно, але я знав, що робив, бо мені було відомо про існування цієї чудової рушниці. І знав я також, що її тримає в руках один з найкращих у світі стрільців. Коли ми з вами були в Швейцарії, Моран переслідував нас разом з Моріарті, і я певен: саме через нього я потерпав ті п'ять лихих хвилин, лежачи в заглибині скелі над водоспадом.

Можете не сумніватися, що, перебуваючи у Франції, я читав газети досить уважно, очікуючи знайти в такий спосіб докази вини Морана й запроторити його до в'язниці. Поки він вільно жив у Лондоні, моє життя не було варте й шеляга. Вдень і вночі тінь загрози висіла б наді мною, і раніше чи пізніше Моран дочекався б слушної нагоди.

Що ж я мав робити? Я не міг застрелити його, бо опинився б на лаві підсудних. Не було рації й звертатись до суду, бо суддя не міг утрутитися в справу на підставі самих лише недоведених підозрінь. Отже, я нічого не міг зробити.

Але я пильно стежив за кримінальною хронікою, впевнений, що колись-таки доберусь до Морана. І от це вбивство Рональда Едера. Нарешті настав мій час! Знаючи те, що я знав, чи міг я сумніватись, що вбивство вчинив полковник Моран? Він грав з хлопцем у карти, він ішов слідом за ним від самого клубу, він застрелив його у відчинене вікно. Все це не підлягало сумніву. Самої лише кулі було б досить, щоб накинути йому на шию зашморг. Я негайно приїхав до Лондона. Приставлений до моєї квартири спостерігач відразу побачив мене і, безперечно, звернув на це увагу полковника. Той не міг не пов'язати мого раптового повернення з учиненим ним злочином і, звичайно, страшенно сполошився. Я був переконаний, що він неодмінно зробить спробу якнайшвидше уеунути мене зі свого шляху і з цією метою застосує свою смертельну зброю. Отож я й поставив для нього у вікні чудову мішень, а сам, повідомивши поліцію, що мені може знадобитися її допомога, зайняв пост, який видався мені найбільш підходящим для спостереження, і мені навіть приснитися не могло, що він вибере для нападу це саме місце. А тепер, дорогий Вотсоне, треба ще що-не-будь вам пояснювати?

- Треба,- відповів я.- З вашої розповіді незрозуміло, чому полковник Моран убив Рональда Едера.

- Дорогий Вотсоне, тут ми вступаємо в сферу здогадів, де навіть найлогічніше мислячий розум може помилитися. Кожний на підставі наявних у нього фактів вільний будувати свою власну концепцію, і ваша може бути так само обгрунтована, як моя.

- Отже, у вас є гіпотеза?

- Я впевнений: пояснити відомі всім факти зовсім не важко. Слідство встановило, що полковник Моран і молодий Едер виграли разом чималу суму грошей. Та Моран, безперечно, грав нечесно - я давно вже про це знаю. Мені здається, в день убивства Едера помітив, що Моран шахраює. Ймовірно, що він поговорив з полковником і погрожував розкрити секрет його успіхів, коли той добровільно не вийде з членів клубу і не пообіцяє назавжди кинути гру. Навряд чи такий парубійко, як Едер, наважився кинути привселюдно скандальне звинувачення людині, набагато старшій за себе, а до того ж добре всім відомій. Напевне, він говорив про це з полковником сам на сам. Але виключення з клубу означало б для Морана катастрофу, бо він жив саме на нечесно виграні гроші. Тому він і вбив Едера, вбив саме тоді, коли той, не бажаючи користуватися плодами шахрайства, підраховував, скільки слід повернути грошей. А щоб мати й сестра не заскочили його зненацька й не запитали, що він робить, пишучи прізвища й розкладаючи монети, він замкнувся. Ну як, підходить гіпотеза?

- Не маю анінайменшого сумніву, що все було саме так.

- Судовий процес покаже, так чи ні. Але не в тім річ. Полковник Моран більше не турбуватиме нас, знаменита духова рушниця фон Хердера поикпгчтзей Скотленд-Ярду, а містер Шерлок Холмс знову матиме змогу присвятити свій час дослідженню тих невеличких, але цікавих проблем, на які таке багате складне лондонське життя.

Чорний Пітер

Я ніколи не бачив мого друга в такому розквіті розумових і фізичних сил, як у 1895 році. Слава його дедалі зростала, внаслідок цього неабияк збільшилась практика, і "я повівся б принаймні невиховано, коли б хоч натяком дав зрозуміти, хто саме з видатних людей переступав поріг нашої скромної оселі на Бейкер-стріт у ролі прохачів. Проте Холмс, подібно до всіх великих художників, працював тільки з любові до мистецтва і, як мені було відомо, рідко,- за винятком справи, що стосувалась герцога Холдернесського,- вимагав великої винагороди за свої неоціненні послуги. Він був настільки не від світу цього - чи такий норовистий,- що часто відмовляв у допомозі сильним і багатим, якщо їхні проблеми не знаходили в його душі відгуку, і в той же час міг цілими тижнями напружено розслідувати справу якого-небудь незначного клієнта, якщо вона вирізнялася з-поміж інших неординарністю й драматичністю, тобто тими якостями, які завжди припадали до вподоби його багатій уяві й кидали виклик професійній майстерності.

Цього пам'ятного 1895 року Шерлок Холмс розкрив цілу низку як цікавих, так і безглузвих справ, починаючи від знаменитого розслідування причини наглої смерті кардинала Тоски (це розслідування проводилось на настійне прохання його святості папи римського) й кінчаючи арештом Вілсона, сумнозвісного тренера канарок,- цим самим було знищено розсадник зарази в східному Лондоні. Впритул за цими гучними справами йшла трагедія у Вудменс Лі - смерть капітана Пітера Кері сталась там за вкрай незрозумілих обставин. І ніякі записки про славні звершення містера Шерлока Холмса не були б повними без звіту про цей дуже незвичайний випадок.

Протягом першого тижня липня мій друг часто й надовго зникав з нашої квартири, з чого я зрозумів, що він чимось заклопотаний. А той факт, що кілька хамулуватих на вигляд чоловіків у цей час приходили до нас і питали капітана Безіла, дав мені зрозуміти, що Холмс десь діє, ховаючи свою грізну особу під вигаданим ім'ям і під однією з численних личин. Він мав у різних кінцях Лондона не менше п'яти потаємних сховків, де у нього була можливість змінювати свою зовнішність. Про те, що він робить, Холмс нічого мені не розповідав, а я не маю звички прискорювати вияви довіри. Про характер свого розслідування він уперше дав мені недвозначно зрозуміти у досить незвичайний спосіб. Того ранку він пішов з

дому ще до сніданку, а я саме снідав, коли він, повернувшись, широкою ходою ввійшов до кімнати, не знімаючи капелюха й тримаючи під рукою, наче зонтик, величезний гарпун з гострими зазубнями.

- Боже мій, Холмсе! - вигукнув я.- Невже ви хочете сказати, що розгулювали по Лондону з оцією штуковиною?

- Я тільки з'їздив до м'ясника й назад.

- До м'ясника?

- І повернувся з чудовим апетитом. Не може бути ніяких сумнівів, мій любий Вотсоне,- фізичні вправи перед сніданком дуже корисні. Але я готовий побитися об заклад, що ви не здогадаєтесь, які саме вправи я виконував.

- І не хочу здогадуватись.

Холмс, стиха посміюючись, налив собі кави.

- Якби ви зазирнули в підсобку крамниці Оллер-дайса, ви побачили б там, що на гаку в стелі висить свиняча туша, а якийсь джентльмен, скинувши сюртук, люто б'є її ось цією зброєю. Той енергійний джентльмен - я, і мені довелося переконатись, що хоч як би старався, я не можу простромити тушу з одного удару. Чи не хочете спробувати самі?

- Нізащо в світі. Але чому ви таке виробляєте з тушею?

- Тому що мені здається: це може так чи так допомогти розібратися в таємничій історії у Вудменс Лі. А, Гопкінс, я одержав вашу телеграму вчора ввечері і чекаю вас. Заходьте, сідайте з нами снідати.

Наш відвідувач виявився навдивовижу моторним чоловіком десь років тридцяти, і хоч одягнений він був у твідовий костюм приємного кольору, але його виправка свідчила про те, що він більше звик до мундира поліцейського. Я зразу ж упізнав Стенлі Гопкінса, молодого інспектора поліції, якому Холмс пророкував неабияке службове майбутнє, а той у свою чергу шанобливо вважав себе учнем славнозвісного детектива й захоплювався його науковим методом. Обличчя в Гопкінса було похмуре, з глибоко пригніченим виглядом він сів у крісло.

- Ні, дякую вам, сер. Я вже поснідав. Я ночував

у місті, бо приїхав ще вчора для доповіді.

- І Про що вам довелось доповісти?

- Про невдачу, сер. Про цілковиту "невдачу.

- Ви хоч трохи просунулись уперед?

- Ні.

-- Ось тобі й маєш! Тоді я повинен сам ознайомитись з цією справою.

- Господи, як мені хочеться, щоб ви з нею ознайомились, містере Холмсе! Ця справа - для мене перший великий шанс показати себе, а я не можу дати їй ради. Будьте ласкаві, допоможіть мені.

- Добре, добре. Так трапилось, що я вже прочитав, і досить уважно, усе, що стосується вашої справи, включаючи й газетний звіт про те, як просувається розслідування. До речі, що ви думаєте з приводу знайденого на місці злочину капшук з тютюном? Чи не в ньому ключ до розгадки таємниці?

Гопкінс здивувався:

- Капшук належав убитому, сер. Всередині в нього ініціали. Зроблено його з тюленьчої шкіри, а покійний же був старим мисливцем на тюленів.

- Але ж там не знайшли люльки.

- Так, сер, люльки ми не знайшли. Бо він і справді палив дуже мало, але ж він міг тримати тютюн для своїх друзів.

- Безперечно. Я завів про це мову тільки тому, що якби цю справу розслідував я, то швидше за все зробив би той капшук вихідним пунктом у своїх пошуках. Але ж мій друг доктор Вотсон нічого про цю справу не знає, та й я теж не від того, щоб

послухати ще раз, у якій послідовності відбувались події. Розкажіть нам у кількох словах про найістотніше.

Стенлі Гопкінс видобув з кишені довгу вузьку смужку паперу:

- У мене тут записано деякі дані, які дадуть вам певне уявлення про життєвий шлях покійного капітана Пітера Кері. Народився він 1845 року - отже, йому було п'ятдесят. Він був одним з найбільш відважних і удачливих мисливців на тюленів та китів. У 1883

році командував паровим мисливським судном «Морський одноріг» з Данді. Того ж року зробив поспіль кілька успішних рейсів, а наступного 1884 року вийшов у відставку. Після цього кілька років подорожував і кінець кінцем купив собі невеличкий маєток Вуд-менс Лі поблизу Форест Роу в графстві Суссекс. Там прожив шість років і там-таки вмер рівно тиждень тому.

Цей чоловік відрізнявся деякими своєрідними рисами. У повсякденному житті був суворим пуританином - мовчазним і похмурим. Сім'я його складалася з дружини й двадцятилітньої дочки, в домі тримали ще двох служниць. Служниці без кінця мінялись, бо життя там ніколи не було радісним, а подеколи ставало просто нестерпним. Пітер Кері часто пиячив, і коли упивався до нестями, ставав справжнім недолюдком. Відомо, що він не один раз виганяв з дому посеред ночі дружину з дочкою й періщив їх лозиною, ганяючись за ними по парку доти, поки все сусіднє село не просипалось від їхніх зойків.

Одного разу Кері було викликано в суд за жорстоку словесну образу старого священика, який відчув потребу напутити його. Коротко кажучи, містере Холмсе, іншого такого небезпечного чоловіка, як Пітер Кері, важко було знайти, і я чув також, що він був такий самий і тоді, коли командував кораблем. Серед моряків його звали Чорний Пітер,- і це прізвисько йому дали не тільки через смаглявий колір обличчя й величезну чорну бороду, а й через несамовиту вдачу, яка наводила жах на всіх, хто його оточував. Не треба казати, що всі сусіди ненавиділи й уникали його і що я не почув і слова жалю з приводу його страхітливої смерті.

Ви, містере Холмсе, безперечно, читали в газетному повідомленні про хід слідства, яка «каюта» була в цього чоловіка, але ваш друг, можливо, про неї не чув. За кількасот ярдів від будинку капітан побудував собі дерев'яну хатинку - він завжди називав її каютою,- там він і спав кожну ніч. Це була маленька, на одну кімнатку, халупа розміром шістнадцять на десять футів. Ключ від неї він тримав у себе в кишені, сам стелив собі постіль, сам прибирав і нікому не дозволяв переступати її поріг. У двох її стінах, одне проти одного, є по маленькому віконцю, які ніколи не відчинялись і завжди були запнуті занавісками. Одне з віконць

виходить на шлях, і коли в хатині вночі горіло світло, люди, було, показували на нього й здивовано питали себе, що ж там робить Чорний Пітер. Саме завдяки цьому вікну, містере Холмсе, ми дізнались під час слідства про одну з нечисленних, але варту уваги дрібницю.

Ви пам'ятаєте, що муляр на ймення Слетер, який ішов близько першої години ночі з Форест Роу за два дні до вбивства, зупинився біля садиби капітана й подивився на квадрат світла, що пробивалось крізь дерева. Він присягається, що на занавісці було чітко видно тінь від оберненої в профіль голови якогось чоловіка і що ця тінь падала аж ніяк не від Пітера Кері, якого він добре знав. Тінь належала якомусь бороданеві, але борода в нього була коротка й стирчала вперед зовсім не так, як у капітана. Це твердить муляр, але перед цим він просидів дві години в пивній, та й від шляху до вікна досить далеко. Крім того, це було в понеділок, а злочин стався в середу.

У вівторок Пітер Кері перебував у найчорнішому гуморі, він був п'яний, як чіп, і не менш лютий і небезпечний, ніж дикий звір. Він никав по садибі, і жінки, почувши, що він іде, замкнулися в будинку. Пізно ввечері він подався до своєї хатини. Близько другої години ночі його дочка, яка спала при відчиненому вікні, почула з боку хатини страшний зойк, але не надала йому значення, бо для капітана не було чимось незвичайним лементувати й кричати, коли він напивався. Вставши о сьомій годині, одна з служниць помітила, що двері хатини відчинено, але цього чоловіка всі страшенно боялись, і тому до полудня ніхто не наважувався подивитись, що з ним сталося. Нарешті, зазирнувши у відчинені двері, жінки побачили таке видовище, від якого, сполотнівши, кинулись бігти в село. За годину я був на місці й перебрав справу на себе.

Ну, нерви в мене міцні, ви це знаєте, містере Холмсе, але даю вам слово честі, що мене поймав дроз, коли я просунув голову в ту хатину. Вона аж гула, немов фісгармонія, від звичайних і трупних мух, що налетіли туди, а підлога й стіни були наче на бойні. Капітан називав свою хатину «каютою» і, звичайно, мав на це всі підстави, бо, потрапивши туди, можна було подумати,[^] що ти на кораблі. В одному кінці притулилась койка, біля неї корабельна скриня, на стінах висіли звичайні й морські карти, а також фотознімок «Морського однорога», на полиці стояв рядок суднових журналів - усе точно так, як і належить бути в капітанській каюті. І там же, посеред усього цього, перебував і сам хазяїн - обличчя спотворене, наче у пропащої душі в пеклі, велика чорно-сива борода під час передсмертної агонії задерлася вгору. Широкі капітанові груди було пробито сталевим гарпуном, який глибоко встромився в дерев'яну стіну позад нього. Капітан сидів пришпилений до стіни, наче жук до картону. Звичайно, він був мертвий, мертвий від тієї миті, коли з його грудей вихопився передсмертний зойк.

Я знайомий з вашими методами, сер, і застосував їх. Перш ніж дозволити щонебудь переставляти, я найре-тельніше оглянув землю навколо хатини й підлогу в кімнаті. Але ніяких слідів не виявив.

- Ви хочете сказати, що не побачили їх?

- Запевняю вас, сер, слідів просто не було.

- Мій любий Гопкінсе, я розслідував чимало злочинів, але жодного з них не вчинила летюча людина. Доти, поки злочинець стоїть на двох ногах, він обов'язково залишить який-небудь відбиток чи подряпину або зрушить що-небудь з місця, і людина, яка мислить по-науковому, здатна все це виявити. Неможливо повірити, щоб у цій заляпаній кров'ю кімнаті не було слідів, які могли б стати нам у пригоді. А проте з повідомлення про перебіг слідства мені зрозуміло, що в кімнаті були речі, які ви бачили, але з висоти ваших знань не помітили.

Молодий інспектор аж скривився від іронічного зауваження мого друга.

- Я зробив дурницю, містере Холмсе, що негайно ж не покликав вас,- сказав він.- Проте час назад не повернути. Так, у хатині було кілька предметів, які потребували особливої уваги. Один з них - гарпун, яким вчинено вбивство. Хтось зняв його з гака на стіні. Два гарпуни залишились на своїх гаках, а гак для третього був порожній. На держаку викарбувано «Пароплав «Морський одноріг», Данді». Це ніби свідчить про те, що злочин скоєно в нападі люті й що вбивця схопив першу-ліпшу зброю, яка потрапила йому під руку. А той факт, що Пітер Кері був цілком одягнений, хоч убивство сталось о другій годині ночі, наводить на думку, що він призначив убивці побачення, це підтверджується ще й тим, що на столі стояла пляшка рому й дві брудні склянки.

- Так,- мовив Холмс,- на мою думку, обидва ваші умовиводи припустимі. А чи були там крім рому інші спиртні напої?

- Авжеж. На скрині стояла підставка з трьома графинами, в яких було брендівське вино. Та це для нас не має значення, оскільки всі графини були повні, отже, з них не наливали.

- І все ж їх наявність про дещо говорить,- зауважив Холмс.- Та послухаймо ще про предмети, які, на вашу думку, мають відношення до вбивства.

- На столі лежав той капшук для тютюну.

- Де саме?

- Він лежав посередині. Його зроблено з тюленьчої сириці- з шерстю, була ще сирова шворка, щоб той капшук зав'язувати. Всередині є літери «П. К». У ньому було пів-унції міцного матроського тютюну.

- Чудово. Що ще?

Стенлі Гопкінс витягнув з кишені записну книжку бляклого жовтувато-коричневого кольору. Палітурки в неї були шерехаті й заяложені, папір посірів. На першій сторінці стояли ініціали «Д. Х. Н.» і дата «1883». Холмс поклав записну книжку на стіл і заходився з властивою йому ретельністю вивчати її,- тим часом як ми з Гопкінсом дивились на неї з-за його плечей. На другій сторінці були друковані літери «К. Т. З.», а далі йшло кілька сторінок, всуціль заповнених цифрами. Кожний з інших заголовків - «Аргенті-на», «Коста-Ріка», «Сан-Пауло» - також супроводжувався кількома сторінками цифр і якихось позначок.

- А що ви думаєте про ці записи? - спитав Холмс.

- Мабуть, це опис цінних паперів фондової біржі. Я вважаю, що «Д. Х. Н.» - ініціали біржового маклера, а «К. Т. З.», можливо, його клієнт.

- Або «Канадська Тихоокеанська залізниця»,- докинув Холмс.

Стенлі Гопкінс спересердя сипнув крізь зуби чортами й ударив себе по стегну кулаком.

- Ну й дурень же я! - вигукнув він.- Звичайно, так воно й є. Тепер нам залишається тільки розгадати, що означає «Д. Х. Н.». Я вже переглянув старі реєстри фондової біржі за тисяча вісімсот вісімдесят третій рік і не знайшов жодного маклера з такими ініціалами ні серед своїх, ні серед закордонних. А проте відчуваю,

що тут знаходиться найважливіший ключик до розгадки вбивства. Ви повинні визнати, містере Холмсе: цілком можливо, що ці ініціали належать тій другій людині, яка була в хатині, тобто, іншими словами, вбивці. Я також схильний думати, що долучення до справи записника, цього документального доказу, в якому перелічено таку велику кількість цінних паперів, уперше дає нам деякі підстави для розуміння мотивів злочину. З виразу обличчя Шерлока Холмса було видно, що він неабияк вражений цією новиною.

- Я повинен визнати справедливість обох ваших міркувань,- сказав він.- Ця записна книжка, зовсім не згадана в матеріалах слідства, докорінно змінює ті попередні висновки, які в мене, можливо, сформувались. У вибудованій мною теорії цього злочину я не можу знайти їй місця. А чи не пробували ви простежити, кому належать ці цінні папери?

- Я вже надіслав запити в різні контори, але боюсь, що повний список власників акцій цих південноамериканських концернів треба шукати в Південній Америці, і спливе не один тиждень, поки ми з'ясуємо, кому належать акції із записника.

Холмс і далі розглядав оправу записної книжки крізь лупу.

- Тут, безперечно, якась зміна кольору,- сказав він.

- Так, сер, це слід від крові. Я вам казав, що підняв цей записник з підлоги.

- А кривава пляма була згори чи зі споду?

- На тому боці, що лежав на дошках.

- А це, зрозуміло, доводить: записник упав на підлогу вже після того, як було скоєно злочин.

- Саме так, містере Холмсе. Я належним чином оцінив цю деталь і думаю, що його загубив злочинець, коли тікав геть. Записник лежав біля дверей.

- Мабуть, жодного з перелічених у записнику цінних паперів не було знайдено серед речей убитого?

- Ні, сер.

- Чи є у вас підстави підозрювати, що це пограбування?

- Ні, сер. Здається, ніщо не зникло.

- Боже мій, справді дуже цікава справа! Але ж там був ніж, чи не так?

- Так, фінський ніж, ще в піхвах. Він лежав біля ніг убитого. Місіс Кері визнала, що це ніж її чоловіка.

Холмс на якийсь час замислився.

- Гаразд,- сказав він.- Я так думаю, що мені треба поїхати туди й подивитись на все самому.

Стенлі Гопкінс не стримався від радісного вигуку:

- Дякую вам, сер! Це зніме з мене важкий тягар.

Холмс насварився на інспектора пальцем.

- Тиждень тому все було б значно легше,- сказав ВІН.- Але навіть тепер моя поїздка може виявитись не зовсім марною. Вотсоне, якщо ви можете приділити мені свій час, я буду дуже радий вашому товариству. А ви, Гопкінсе, викличте, будь ласка, екіпаж, за чверть години ми будемо готові вирушити у Форест Роу.

Зійшовши з поїзда на маленькій станції, ми їхали ще кілька миль залишками великих гаїв, що колись були часткою величезного лісу, який так довго стримував вторгнення саксів і непролазні хащі якого шістдесят років служили Британії бастионом. Чималі ділянки лісу було вирубано, бо тут виникли перші в країні чавуноливарні заводи, отож і валили дерева, щоб плавити руду. Нині чавуноливарна промисловість пересунулась у більш багаті райони Півночі, і ніщо крім цих спустошених гайків та глибоких рубців на тілі землі не нагадує про минуле. На широкій галяві зеленого схилу горба стояв довгий низький кам'яний будинок, до якого через поля вела звивиста під'їзна доріжка. Ближче до шляху, оточена з трьох боків кущами, стояла маленька хатинка, повернувшись у наш бік одним з вікон і дверима. Оце й було місце злочину.

Стенлі Гопкінс провів нас спочатку в будинок, де представив змученій сивій жінці, вдові вбитого; її виснажене, пооране глибокими зморшками обличчя, зачасний жах у глибині очей в червоних повіках повідали нам про прожиті нею роки злигоднів і жорстокого поводження. З нею була її дочка, бліда білява дівчина; зухвало дивлячись на нас, вона заявила, що радіє із смерті батька і що благословляє руку, яка завдала йому смертельного удару. Пітер Кері створив для себе сім'ю, на яку страшно було дивитись, і ми відчули полегшення, коли знову опинились під сонячним промінням і пішли стежкою, втровою ногами покійного капітана.

Хатинка являла собою найпростішу дерев'яну споруду під ґонтовим дахом, одне з її вікон було біля дверей, а друге з протилежного боку. Стенлі Гопкінс витягнув з кишені ключ і схилювався над замком, але раптом зупинився, погляд його став уважний, а на обличчі відбилося здивування.

- Хтось доклав рук до цього замка,- сказав він. Це не викликало сумнівів. Двері навколо замка було глибоко подряпано, білі лінії чітко виднілись на фарбі, наче подряпини з'явилися тільки що. Холмс вивчав вікно.

- Вікно теж намагались відчинити. Але хоч би хто це був, залізти всередину йому не пощастило. Мабуть, дуже невправний зломщик.

- Це вкрай дивно,-- сказав інспектор.- Я можу заприсягтися, що ще вчора ввечері цих подряпин не було.

- Мабуть, якийсь цікавий з села,- зробив я припущення.

- Ні, не схоже. Мало хто з селян наважиться зайти на садибу, а тим більше влізти в «каюту». А ви як вважаєте, містере Холмсе?

- Я вважаю, що доля ставиться до нас дуже прихильно.

- Ви хочете сказати, що цей чоловік прийде сюди знову?

- Цілком можливо. Він приходив, сподіваючись, що двері не замкнено. І спробував відчинити їх маленьким складаним ножиком. Але не зміг. Що тепер він має робити?

- Прийти ще раз наступної ночі з більш придатним інструментом.

- Слушно. Ми зробимо помилку, якщо не прийдемо сюди зловити його. А поки що дайте мені оглянути «каюту» зсередини.

Сліди трагедії було вже усунуто, але меблі в маленькій кімнатці стояли так само, як у ніч убивства. Протягом двох годин Холмс, неймовірно зосереджений, оглядав по черзі кожний предмет, але вираз його обличчя свідчив, що всі ці зусилля нічого йому не дають. Лише один раз він урвав свої вперті пошуки.

- Чи ви брали що-небудь з цієї полиці, Гопкінсе?

- Ні, я нічого не чіпав.

- Звідси щось узято. Отут у кутку полиці пилюки менше, ніж деінде. Можливо, тут лежала книжка. Або якась скринька. Ну, добре, мені в хатині більше нічого робити. Ходімо погуляємо, Вотсоне, в цих чудових гаях, помилуємось пару годин птахами й квітами. З вами, Гопкінсе, ми зустрінемося тут пізніше й подумаємо, чи не вдасться нам познайомитися ближче з джентльменом, який приходив сюди вночі.

На початку дванадцятої години ночі ми влаштували засідку. Гопкінс висловився за те, щоб залишити двері хатини відчиненими, але Холмс дотримувався думки, що це викличе у невідомого підозру. Замок був такий нескладний, що вистачило б і міцного леза ножа, щоб відсунути заскочку. Холмс також запропонував чекати не всередині хатинки, а біля неї, в кущах під другим вікном. Таким чином ми змогли б простежити за цим чоловіком, якби він засвітив світло, і дізнатись про мету його таємних нічних відвідин.

Це було тривале й похмуре чекання, не позбавлене, проте, того нервового збудження, що його відчуває мисливець у засідці біля водопою, коли чигає на спраглого хижака. Який дикий звір підкрадеться до нас із темряви? Чи буде це лютий злочинець-тигр, якого можна взяти тільки після жорстокої боротьби, пустивши в дію гострі ікла й кігті, чи ним виявиться який-небудь боягуз-шакал, небезпечний лише для кволих і беззахисних?

У цілковитому мовчанні ми нишкли в кущах, готові до всього. Спочатку наше чекання урізноманітнювалось звуками кроків запізнілих перехожих і голосами, що долинали з села, але потроху все завмерло, і нас огорнула абсолютна тиша, порушувана тільки боєм далеких церковних дзигарів, які підказували нам, що ніч не стоїть на місці, та шурхотінням і шепотінням дрібного дощу в листі, що правило нам за дах.

Дзигарі вибили пів на третю - настала найтемніша передсвітанкова година, коли ми, здригнувшись, почули приглушене, але виразне клацання засувки на хвіртці. Хтось вийшов на під'їзну доріжку. Знову запала тривала тиша, і я уже почав був побоюватись, що це фальшива тривога, коли з другого боку почулись скрадливі кроки, а за мить металеве дряпання й подзвякування. Чоловік намагався відімкнути двері. Цього разу він або діяв вправніше, або інструмент мав кращий, бо раптом там щось різко дзенькнуло й зарипіли дверні завіси. Потім витерся сірник, і наступної миті рівне світло свічки розлилось у хатині. Крізь марлеві занавіски наші погляди прикипіли до того, що відбувається всередині.

Нічний відвідувач був худорлявим, хворобливим на вигляд молодиком з чорними вусами, що підкреслювали мертвотну блідість його обличчя. Йому було, мабуть, не більше двадцяти років. Мені ще ніколи не траплялось бачити людину, яка перебувала б у такому жалюгідному стані, викликаному страхом: зуби в нього, здається, цокотіли, весь він тремтів. Одягнений він був, як джентльмен,- широка куртка з поясом, бриджі, на голові сукняна кепка. Ми побачили, як він злякано озирнувся навсебіч. Потім поставив свічку на стіл і зник з наших очей в одному з кутків. Повернувся він звідти з величезною книгою - одним з тих судових журналів, які стояли рядочком на полицях. Нахилившись над столом, він швидко гортав його сторінки, поки не натрапив на місце, яке шукав. Тоді, сердито вдаривши стиснутим кулаком по журналу, він закрив його, поставив на місце в кутку полиці й загасив свічку. Та ледве він повернувся, щоб вийти з хатини, як Гопкінс схопив його за комір, і я почув голосний, сповнений страху крик: молодик зрозумів, що його впіймано. Свічку знову засвітили, і ми побачили нашого нещасного бранця, який, скулившись, трусився в руках інспектора. Потім він опустився на скриню й безпорадно поглядав на нас - то на одного, то на другого, то на третього.

- Ну, дорогенький,- сказав Стенлі Гопкінс,- хто ви такий і що вам тут треба?

Юнак узяв себе в руки і подивився нам в обличчя, намагаючись не втрачати самовладання.

- Ви, мабуть, детективи? - спитав він.- І думаєте, що я маю відношення до смерті капітана Пітера Кері? Запевняю вас, я не винний.

- Ми про це подумаємо,- сказав Гопкінс.- Перш за все, як вас звуть?

- Джон Хоплі Неліген.

Я помітив, як Холмс і Гопкінс презирнулись.

- Що ви тут робите?

- Чи можу я говорити з вами конфіденційно?

- Звичайно, ні.

- Тоді я вам нічого не скажу.

- Якщо вам нічого відповісти, то це справить на суд якнайгірше про вас враження.

Юнак аж відсахнувся.

- Що ж, тоді доведеться сказати,- мовив він.- Та чому б і ні? А проте навіть думати гидко, що давня ганебна справа знову спливе на поверхню. Чи ви коли-небудь чули про Даусона й Нелігена?

З виразу обличчя Гопкінса я зрозумів, що він ніколи про них не чув, але Холмс виявив до слів юнака гостру цікавість.

- Ви, зрозуміло, маєте на увазі власників Західного банку? - спитав він.- Вони збанкрутіли на мільйон, розорили половину родин у графстві Корнуел, а Неліген зник.

- Цілком справедливо. Неліген - мій батько.

Нарешті ми почали одержувати деякі конкретні відомості, а проте між банкіром-втікачем і капітаном Пітером Кері, пришпиленим до стіни одним з його власних гарпунів, лежала глибока прірва. І ми уважно слухали далі розповідь юнака.

- Банкрутство зачепило тільки мого батька. Дау-сон відійшов від справ ще раніше. В той час мені виповнилось лише десять років, але я був уже досить дорослим, щоб відчувати всю ганьбу й жах того, що трапилось. Люди без кінця говорили, ніби мій батько вкрав усі цінні папери й утік. Це неправда. Батько вірив, що коли він матиме час, щоб реалізувати їх, то все буде гаразд і він сповна розрахується зі своїми вкладниками. Він вирушив на маленькій яхті в Норвегію саме перед тим, як було видано ордер на його арешт. Я пам'ятаю останню ніч, коли він прощався з моєю матір'ю. Він залишив нам список цінних паперів, які брав з собою, і заприсягся, що повернеться з чистим сумлінням і що ніхто з його довіритель не зазнає збитків. Ну, а відтоді ми про нього нічого не чули. Зникла і яхта, і він. Ми з матір'ю були переконані, що батько з яхтою й усіма цінними паперами спочиває на морському дні. Є в нас один відданий друг, бізнесмен, і от він не так давно виявив, що деякі з цінних паперів, які батько взяв у Норвегію, знову з'явилися на Лондонському ринку. Можете уявити наше здивування! Я витратив кілька місяців на те, щоб простежити, звідки вони йдуть, і нарешті після багатьох сумнівів і невдач з'ясував, що першим їх продавцем є капітан Пітер Кері, власник цієї хатини.

Природно, я навів довідки про цього чоловіка. Я дізнався, що він командував китобійним судном, яке повинно було повертатися з арктичних морів саме в той час, коли мій батько плив у Норвегію. Осінь того року була буряна, з півдня раз у раз налітали затяжні шторми. Батькову яхту дуже легко могло занести на північ, де її, мабуть, зустрів корабель капітана Пітера Кері. Якщо це так, то що сталося з моїм батьком? В усякому разі, якби я, спираючись на свідчення Пітера Кері, зміг довести, що цінні папери потрапили на ринок від нього, то це було б доказом того, що не мій батько продав їх і що він не розраховував на особисту вигоду, коли їх узяв.

Я приїхав у Суссекс з наміром побачитися з капітаном, але саме в цей час він помер страшною смертю. У звіті про хід розслідування я прочитав опис його «каюти», де, як там твердилось, зберігаються старі судові журнали з його корабля. Мені спало на думку, що якби пощастило перевірити, що саме відбувалось на борту «Морського однорога» в серпні тисяча вісімсот вісімдесят третього року, то я, очевидно, дізнався б і про таємничу долю мого батька. Минулої ночі я спробував добратися до цих журналів, але не зміг відчинити двері. Сьогодні вночі спроба була успішною, проте виявилось, що сторінки, відведені для записів подій того місяця, з журналу видрано. І тієї ж хвилини я опинився у ваших руках.

- Це все? - спитав Гопкінс.

- Так, усе.- На цих словах очі юнака забігали.

- Вам більше нічого нам сказати? Він вагався.

- Ні, нічого.

- До вчорашньої ночі ви тут були?

- Ні.

- Тоді як ви пояснюєте оце? - вигукнув Гопкінс, показуючи юнакові вбивчий речовий доказ - записник з його ініціалами на першій сторінці й плямою крові на палітурці.

Нещасний не витримав. Він затулив обличчя руками й знову затремтів.

- Де ви його взяли? - простогнав він.- А я й не знав. Я думав, що загубив його в готелі.

- Годі,- суворо мовив Гопкінс.- Якщо у вас є сказати щось іще, то ви повинні сказати це на суді. А зараз підете зі мною в поліцію. Ну, містере Холмсе, я дуже зобов'язаний вам і вашому другу за те, що ви приїхали допомогти мені. Виявляється, у вашій присутності не було потреби, я довів би справу до цього успішного завершення й без вас, але я все ж таки лям вдячний. Для вас замовлено кімнати в готелі Брембл-тай, отже ми можемо йти в селище разом.

- Ну, Вотсоне, якої ви про все це думки? - спитав

Холмс, коли ми наступного ранку повертались назад у Лондон.

- Я бачу, що ви незадоволені.

- О ні, мій любий Вотсоне, я цілком задоволений. Але в той же час методи Стенлі Гопкінса мене не приваблюють. Він мене розчарував. Я сподівався від нього кращого. Слід завжди пам'ятати про те, що у викритті будь-якого злочину можливі альтернативні варіанти, і діяти відповідно. Це перше правило кримінального розслідування.

- Які ж тоді альтернативні варіанти в даному випадку?

- Та лінія, якої дотримувався я. Вона може нікуди нас не привести. Важко зараз твердити щось певне. Але я, принаймні, доведу її до кінця.

На Бейкер-стріт на Холмса чекало кілька листів. Він схопив один з них, розпечатав і стримано, але переможно розсміявся.

- Чудово, Вотсоне! Альтернативний варіант дається взнаки. У вас є телеграфні бланки? А напишіть-но для мене парочку телеграм: «Самнеру, пароплавному агенту, Реткліфф, Хайвей. Надішліть трьох чоловік, прибути завтра вранці о десятій. Безіл». Це моє ім'я в тих місцях. Друга: «Інспектору Гопкінсу, Брікстон, Лорд-стріт, 46. Приїздіть завтра сніданок дев'ять тридцять. Важливо. Телеграфуйте, якщо не зможете. Шер-лок Холмс». Так от, Вотсоне, ця пекельна справа не давала мені спокою аж десять днів. А цими телеграмами я остаточно її здихаюсь. Завтра, сподіваюсь, вона нагадає нам про себе востаннє.

Точно в призначений час з'явився інспектор Стенлі Гопкінс, і ми всі посідали за смачний сніданок, який приготувала місіс Хадсон. Молодий детектив перебував у піднесеному настрої, переживаючи свій успіх.

- Ви справді впевнені, що ваші висновки правильні? - звернувся до нього Холмс.

- Важко навіть уявити більш безсумнівний випадок.

- А мені справа здається незавершеною.

- Ви дивуєте мене, містере Холмсе. Чого ще можна бажати?

- Хіба ваше витлумачення охоплює всі деталі справи?

- Безперечно. Мені відомо, що молодий Неліген прибув у готель Бремблтай того дня, коли стався злочин. Він приїхав нібито для того, щоб пограти в гольф. Його кімната знаходилась на першому поверсі, і він міг піти з готелю, коли йому заманеться. Тієї ночі він пішов у Вудменс Лі, зустрівся з Пітером Кері в його хатині, полаявся з ним і вбив його гарпуном. Потім, нажаханий тим, що накоїв, він вибіг з хатини, загубивши по дорозі записну книжку, яку приніс із собою, щоб розпитати Пітера Кері про оті цінні папери. Ви, мабуть, помітили, що деякі з них у записнику було позначено хрестиками, а інші, їх переважна більшість, позначок не мають. Ті, що з хрестиками, було продано на Лондонському ринку, а інші, очевидно, ще залишались у Кері, і молодий Неліген, як він сам признався, дуже хотів одержати їх назад, щоб справедливо розрахуватися з кредиторами свого батька. Після втечі він якийсь час не наважувався знову підійти до хатини, але зрештою присиливав себе зробити це, щоб роздобути потрібні йому відомості. Просто й зрозуміло, хіба не так?

Холмс посміхнувся й похитав головою.

- Здається мені, Гопкінсе, що ваша версія має один недолік, бо таке, як ви розповіли, взагалі неможливе за самою своєю природою. Чи ви пробували проштрикнути тіло гарпуном? Ні? Ну й ну, любий сер, ви повинні звернути неабияку увагу на цю деталь. Мій друг Вот-сон міг би повідати вам, що я провів цілий ранок у відповідних вправах. Це не дуже легко зробити, тут потрібна дужа й натренована рука. Адже удар капітану було завдано з такою силою, що гарпун глибоко увігнався в стіну. Чи можете ви припустити, що цей анемічний юнак здатний на такий страшний удар? Чи є він тим чоловіком, який глибоко кружляв ром з Пітером Кері? І чи саме його профіль бачили за дві ночі до вбивства? Ні, ні, Гопкінсе, ми повинні пошукати когось страшнішого.

Поки Холмс говорив, обличчя детектива дедалі більше видовжувалось, його надії й честолюбні плани гинули в нього на очах. Але він не хотів відмовитись від своєї позиції без боротьби.

- Ви не можете заперечити, містере Холмсе, що Неліген був там тієї ночі. Це доводить його записник.

Я вважаю, що зібрав достатньо доказів, щоб передати справу до суду, навіть якщо ви знаходите в ній вразливі місця. Крім того, містере Холмсе, я свого злочинця зловив. Що ж до вашого «когось страшнішого», то де він?

- Як на мою думку, він зараз піднімається нашими сходами,- спокійно відповів Холмс.- Мені здається, Вотсоне, буде непогано, якщо ви триматимете ваш револьвер напохваті.- Він підвівся й поклав на приставний столик аркуш паперу, на якому було щось написано.- Тепер ми готові,- додав він.

Знадвору долинула розмова, почулись хрипкі голоси, потім місіс Хадсон відчинила двері й оголосила, що троє чоловіків питають капітана Безіла.

- Впускайте їх по одному,- сказав Холмс.

Першим увійшов маленький кругленький, мов яблуко, чоловічок з червонястими щоками й пишними сивими бакенбардами. Холмс вийняв з кишені листа.

- Ваше ім'я? - спитав він.

- Джеймс Ланкастер.

- Мені дуже шкода, Ланкастере, але місце вже зайнято. Ось вам півсоверена за те, що ми вас потурбували. Пройдіть-но в оту кімнату й почекайте кілька хвилин.

Другим був довготелесий худючий чоловік з гладким волоссям і запалими щоками. Його звали Х'ю Петтінс. Він також дістав відмову, півсоверена й наказ почекати.

Третім претендентом на місце виявився чоловік з примітною зовнішністю. Його люте бульдожаче обличчя було наче взято в раму зі сплутаної чуприни і такої

самої бороди, з-під навислих густих і кошлатих брів світилися сміливі чорні очі. Він привітався й став на моряцький манір, крутячи в руках кепку.

- Як вас звуть? - спитав Холмс.

- Патрік Керне.

- Гарпунер?

- Так, сер. Двадцять шість рейсів.

- З Данді, гадаю?

- Так, сер.

- І згодні йти на дослідницькому судні?

- Так, сер.

- Скільки хочете платні?

- Вісім фунтів на місяць.

- Можете стати до роботи негайно?

- Як тільки одержу спорядження.

- Документи з вами?

- Так, сер.

Він видобув з кишені пачку пожмаканих і заялжених паперів. Холмс переглянув їх і повернув назад.

- Ви саме той, хто мені потрібен,-мовив він.- Ось тут на столику контракт. Підпишіть його - і справу залагоджено.

Моряк перевальцем перейшов кімнату і взявся за ручку.

- Тут підписати? - спитав він, зсунувшись над столом.

Холмс схилився над його плечем і непомітним рухом просунув свої руки вперед, до рук гарпунера.

- Достатньо,- мовив він.

Я почув дзенькіт сталі й ревіння розлюченого бика. Наступної миті Холмс і моряк, учепившись один в одного, покотились по підлозі. Моряк мав величезну силу навіть у наручниках, які Холмс так спритно замкнув у нього на зап'ястках. Він, мабуть, швидко подужав би мого друга, якби ми з Гопкінсом не кинулись йому на допомогу. І тільки коли я притиснув цівку свого револьвера до моряцької скроні, він нарешті зрозумів, що його опір марний. Ми зв'язали йому ноги мотузкою і підвелися з підлоги, ледве переводячи подих.

- Я просто мушу вибачитись перед вами, Гопкін-се,- сказав Шерлок Холмс.- Боюсь, що омлет уже холодний. А проте решта вашого сніданку повинна сподобатись вам ще більше, коли зважити на те, що ви довели свою справу до переможного завершення.

Стенлі Гопкінсу від здивування одібрало мову.

- Не знаю, що й казати, містере Холмсе,- нарешті вихопилось у нього, і він страшенно почервонів.- Здається, я поведився як дурень від самісінького початку. Тепер я розумію: ви майстер, а я тільки учень, і цього мені ніколи не слід забувати. Навіть зараз, коли я бачу, що ви зробили, я не розумію, як це вам вдалося і що воно означав.

- Добре, добре,- добродушно обізвався Холмсі- ми всі вчимося на своєму досвіді, а наука для вас цього разу полягає в тому, що ніколи не слід випускати з уваги альтернативних варіантів. Ви так захопились молодим Нелігеном, що навіть не згадали про Патріка Кернса, який навмисне вбив Пітера Кері. розмову перебив хрипкий голос моряка.

- Слухайте сюди, містере,- сказав він,- я не скаржусь на те, що ви дали волю рукам, але мені хотілось би, щоб ви називали речі своїми іменами. Ви кажете «навмисно вбив Пітера Кері», а я кажу «вбив Пітера Кері», і в цьому вся різниця. Може, ви мені не вірите, може, думаєте, ніби я плету небилиці?

- Аж ніяк,- відгукнувся Холмс.- Ми охоче вислухаємо все, що ви збираєтесь сказати.

- Говорити мені багато не треба, і, богом присягаюсь, кожне моє слово - правда. Я знав Чорного Пітера, і коли він схопився за ніж, я миттю вдарив його гарпуном, бо розумів, що одному з нас не жити. Ось так він і вмер. Можете називати це навмисним убивством. Та хоч би там як, а мені краще вмерти із зашморгом на шиї, аніж з ножем Чорного Пітера в серці.

- Як ви туди потрапили? - спитав Холмс.

- Я розповім вам усе з початку. Тільки посадіть мене, щоб мені легше було говорити. Це трапилось у тисяча вісімсот вісімдесят третьому році, в серпні. Пітер Кері був хазяїном «Морського однорога», а я - запасним гарпунером. Ми виходили з пакової криги, повертаючись додому, вітер був зустрічний, цілий тиждень лютував шторм, що йшов з півдня, ось тоді ми й підібрали маленьке суденце, занесене на північ. На ньому був всього лише один чоловік, до того ж не моряк. А команда суденця вирішила, що воно піде на дно, сіла в шлюпочку й пішла до норвезького берега. Я так гадаю, що всі вони потопились. Ну, ми взяли його на борт, цього чоловіка, вони з капітаном довго балакали в його каюті. Всього багажу, з яким ми підняли того чоловіка на борт, було 'одна коробка з білої бляхи. Наскільки я знаю, ім'я того чоловіка ні разу не було названо, а на другу ніч він зник, наче його й не було. Тоді оголосили, що він або сам кинувся, або впав за борт - тієї ночі шторм був страшний. І тільки один чоловік знав, що з ним сталось, і цим чоловіком був я, бо на власні очі бачив, як капітан схопив його за ноги біля кісточок і перекинув через леєр, і трапилось це темної ночі посеред нічної вахти за два дні до того, коли ми побачили вогонь маяка на Шетландських островах.

Ну, я тримав язик за зубами і чекав, що буде далі. А коли ми прийшли в Шотландію, все було приховано, ніхто ні про що не питав. Випадково загинув якийсь невідомий та й край, хіба кому діло починати слідство? А незабаром Пітер Кері покинув службу, і минуло багато років, перш ніж я його знайшов. Я здогадався, що він пішов на такий вчинок заради бляшаної коробки, заради того, що в ній було. Тепер, думаю, він мені заплатить, щоб я не розтуляв рота.

Де він живе, я дізнався від одного моряка, якого зустрів у Лондоні, й приїхав сюди вичавити з нього дешицію. В першу ніч він поведився досить розважливо і готовий був дати мені стільки, що я на все життя здихався б від моря. Ми мали визначити

суму через дві ночі. Коли я прийшов, він уже був п'яний на три чверті й у гидкому настрої. Ми сіли й почали пити, балакаючи про давні часи, але що більше він пив, то менше подобався мені вираз його обличчя. Я помітив на стіні гарпун, думаю, він мені може стати в пригоді ще до того, як ми домовимось. А потім він сказився, взявся мене клясти, аж слина летіла, по очах видно, що вб'є, а в руках уже тримає ніж. Та не встиг він витягти той ніж з піхов, як я пришпилів його гарпуном. Господи, як він заверещав! Його обличчя досі не дає мені спати. Я стояв там, а навколо мене лилась його кров. Я трохи почекав, але все було спокійно, і до мене знову повернулось самовладання. Роздивився навколо - бачу, на полиці бляшана коробка. Я мав на неї такі ж права, як і Пітер Кері, отож я взяв її й подався геть з хатини. І наче якийсь дурень, забув на столі свій капшук для тютюну.

А зараз я розповім вам про найдивовижнішу річ у всьому цьому ділі. Ледве я встиг вийти з хатини, аж раптом почув, що хтось іде, і сховався в кущах. Підійшов крадькома якийсь чоловік, зайшов у хатину, закричав, наче здибався з привидами, і так накивав п'ятами, що тільки я його й бачив. Хто то був і чого хотів, не знаю. Що стосується мене, то я відмахав десять миль, сів на поїзд у Танбрідж Уеллс і приїхав у Лондон - усіх обвів навколо пальця.

Ну, коли я подивився в коробку, то побачив, що грошей там катма, чогось іншого теж немає, а тільки папери, які я не наважився продавати. Чорний Пітер вислизнув з моїх рук, і я опинився в Лондоні на міліні без жодного шилінга в кишені. У мене було тільки моє ремесло. Я побачив ці оголошення про гарпунерів та велику платню й пішов до морських агентів, а вони послали мене сюди. Це все, що я знаю, і скажу ще раз: за те, що я вбив Чорного Пітера, правосуддя повинно подякувати мені, бо я заощадив йому витрати на прядив'яну віршовку.

- Вельми переконливе зізнання,- мовив Холмс, підводячись і запалюючи люльку.- Думаю, Гопкінсе, що вам слід, не гаючи часу, відпроводити вашого бранця в надійне місце". Ця кімната не дуже підходить на роль тюремної камери, а містер Патрік Керне займає надто багато місця на нашому килимі.

- Містере Холмсе,- сказав Гопкінс,- навіть не знаю, як вам дякувати. Я й далі не розумію, яким чином вам удалося досягти такого результату.

- Просто мені пощастило від самого початку вхопитись за потрібну нитку. Цілком можливо, що якби я знав про цю записну книжку, вона теж спрямувала б мої думки не в той бік, як це трапилося з вами. Але геть усе, мною почуте, вело тільки в одному напрямку. Величезна сила, вміння користуватися гарпуном, ром, капшук для тютюну з тюленячої шкіри й міцний тютюн - усе це вказувало на моряка, до того ж на китобоя. Я був переконаний, що ініціали «П. К.» на капшуку - звичайнісінький збіг і що вони зовсім не стосуються Пітера Кері, бо палив він рідко, а люльки в його «каюті» не знайшли. Пригадуєте, я ще питав, чи не було в

«каюті» бренді й віскі. Ви відповіли, що не було. А який моряк питиме бренді й віскі, коли в нього є ром? Так, я був переконаний, що це моряк.

- А як ви його знайшли?

- Мій любий сер, ця проблема вже не являла труднощів. Якщо це був моряк, то тільки той, хто ходив з Пітером Кері на «Морському однор'огу». Наскільки я зміг з'ясувати, Кері на інших кораблях не плавав. Я втратив три дні на листи в Данді й кінець кінцем одержав імена й прізвища всіх членів команди «Морського однорога» в тисяча вісімсот вісімдесят третьому році. Коли я побачив у списку гарпунерів Патріка Кернса, мої пошуки майже закінчились. Я припускав, що цей чоловік, можливо, перебуває в Лондоні і, мабуть, бажає на якийсь час покинути Англію. Тому я провів кілька днів в Іст-Енді, вигадав арктичну експедицію, потеревенив про спокусливі умови для гарпунерів, які служитимуть під командою капітана Безіла,- і ви бачите наслідки.

Чудово! - вигукнув Гопкінс.- Чудово!

- Ви повинні якнайшвидше добитися звільнення з-під арешту молодого Нелігена,- сказав Холмс.- На мою думку, вам треба перед ним вибачитись. Бляшану коробку необхідно йому повернути, але, звичайно, ті цінні папери, які Пітер Кері встиг продати, для нього назавжди втрачено. А ось і кеб. Гопкінсе, ви можете везти цього чоловіка. Якщо я буду потрібний вам на суді, то ми, я й доктор Вотсон, перебуватимемо десь у Норвегії - точну адресу я повідомлю пізніше.

Шість Наполеонів

Для містера Лестрейда зі Скотленд-Ярду не було чимось незвичайним зазирнути ввечері до нас, і Шерло-ку Холмсу його візити були приємні, бо вони давали йому змогу стежити за тим, що відбувається у поліцейському штабі. У віддяку за новини, що їх приносив Лестрейд, Холмс ніколи не відмовлявся уважно вислухати детальну розповідь про справу, якою цей сищик займався, і час від часу не дуже нав'язливо, ба навіть приховано давав йому які-небудь поради, виходячи зі своїх власних величезних знань і досвіду.

Але того вечора Лестрейд говорив тільки про погоду й газетні повідомлення. А тоді зовсім замовк, замислено посмоктуючи сигару. Холмс проникливо подивився на нього.

- Заклопотані якоюсь важливою справою? - спитав він.

- Та ні, містере Холмсе, нічого особливого.

- Тоді розповідайте. Лестрейд розсміявся.

- Ну, містере Холмсе, немає сенсу заперечувати, бо з голови мені справді дещо не йде. Але це таке безглуздя, що я вагаюсь, чи варто вам ним набридати. З другого боку, хоч справа й дрібна, проте дивовижна, а я ж знаю, що ви маєте смак до всього незвичайного. Але, на мою думку, вона стосується більше доктора Вотсона, ніж нас із вами.

- Хвороба? - спитав я.

- Щонайменше, божевілля. До того ж ще й дивне божевілля. Аж не віриться, що в наші дні, коли все забулось, ще живе людина, яка відчуває таку ненависть до Наполеона Першого, що знищує будь-яке його зображення, коли воно потрапляв їй на очі.

Холмс відкинувся на спинку крісла.

- Це мене не стосується,- мовив він.

- Цілком вірно. Саме так я й сказав. А втім, коли

чоловік чинить крадіжку зі зломом, щоб знищити зображення, які йому не належать, то це вже справа не лікаря, а полісмена.

Холмс знову випростався.

- Крадіжка зі зломом! Це значно цікавіше.

А ну ж, послухаємо про деталі.

Лестрейд видобув із кишені службовий записник і погортав його, відновлюючи в пам'яті недавні події.

- Перший випадок, про який нас повідомили, трапився чотири дні тому,- сказав він.- У крамниці Морза Хадсона, який продає картини й скульптуру на Кеннінгтон-роуд. Прикажчик на хвилину вийшов у підсобне приміщення, коли раптом почув гуркіт і, бігцем повернувшись назад, побачив, що гіпсовий бюст Наполеона, який стояв на прилавку разом з іншими товарами мистецтва, лежить розбитий на друзки. Прикажчик вибіг на вулицю, але, хоч перехожі сказали, що помітили, як якийсь чоловік тікав з крамниці, йому не вдалося ні побачити, ні наздогнати негідника. Цю пригоду розцінили як один із тих безглузвих випадків хуліганства, що трапляються час від часу - так і було повідомлено констебля, який робив обхід. Гіпсовий бюст коштував не більше кількох шилінгів, через це вся пригода створювала враження надто незначної для того, щоб почати окреме слідство.

Другий випадок, проте, виявився і більш серйозним, і більш незвичайним. Трапився 'він минулої ночі.

На Кеннінгтон-роуд за кілька сот ярдів від крамниці Морза Хадсона мешкає добре відомий лікар Барнікот, практика якого одна з найбільших на південному березі Темзи. Його будинок і основне місце прийомів також на Кеннінгтон-роуд, але він має окремий прийомний кабінет і безплатну амбулаторію на Лоуер-Брікстон-роуд, що за дві милі від Кеннінгтон-роуд. Цей лікар Барнікот - палкий шанувальник Наполеона, і вся його оселя напхана книжками, картинами й сувенірами, пов'язаними з французьким імператором. Нещодавно він купив у Морза Хадсона дві гіпсові копії славнозвісної голови Наполеона, яку виліпив французький скульптор Девін. Одну з цих копій лікар поставив у холі свого будинку на Кеннінгтон-роуд, а дру-ГУ на камін у прийомному кабінеті на Лоуер-Брікстон-роуд. Так-от, коли лікар Барнікот спустився цього ранку в хол, він із здивуванням побачив, що вночі в нього побував злодій, який нічого не вкрав за винятком гіпсової голови з холу. Її було винесено з будинку й по-варварському розбито об садовий мур, під яким і було знайдено розкидані шматки гіпсу. Холмс потер руки.

- Це справді щось новеньке,- сказав він.

- Я знав, що моя розповідь зробить вам приємність. Але я ще не закінчив. Лікар Барнікот мав о дванадцятій годині прибути в свій прийомний кабінет на Лоуер-Брікстон, і уявіть його здивування, коли, увійшовши туди, він виявив, що вікно вночі було відчинено, а уламки другого бюста розкидано по всій підлозі. Він був розтروщений на дрібні шматочки на тому місці, де стояв. Ні в першому, ні в другому випадку не залишилось ніяких слідів, які дали б нам ключ до того, хто цей злочинець або психічнохворий і чому він накоїв такої шкоди- Ось, містере Холмсе, ви й одержали всі факти.

- Вони неповторні, коли не сказати безглузді,- мовив Холмс.- Дозвольте спитати вас, чи є бюсти, розбиті в лікаря Барнікота, точними копіями того бюста, що був розтрощений у крамниці Морза Хадсона?

- Їх відлито в одній і тій самій формі.

- Такий факт неминуче суперечить висновку про те, що чоловік, який їх розбиває, діє так під впливом якоїсь загальної ненависті до Наполеона. Зважаючи на те, що в Лондоні існує багато сотень скульптурних зображень великого імператора, неможливо припустити, - подібний збіг просто неймовірний, - щоб цей нерозбірливий іконоборець випадково почав з трьох копій одного й того ж бюста.

- Ну, це й мені спадало на думку, - сказав Лест-рейд. - З другого боку, цей Морз Хадсон - єдиний продавець бюстів у цій частині Лондона, і вже кілька років у його крамниці не було ніяких бюстів крім цих трьох. Отже, хоч, як ви кажете, в Лондоні існує багато сотень інших скульптурних зображень, все ж таки цілком імовірно, що ці три були єдині в цьому районі. Тому місцевому фанатику довелося почати саме з них. А ви що про це думаєте, докторе Вотсоне?

- Можливості мономанії безмежні, - відповів я. - Існує душевний стан, якому сучасні французькі психо-

логи дали назву «*idee fixe*»*- вона може бути по суті своїй нікчемною і перебувати водночас у цілковитій злагоді зі здоровим у всіх інших відношеннях розумом. У людини, яка багато начиталась про Наполеона, або, можливо, карається якою-небудь родинною кривдою, одержаною під час великої війни, зрозуміла річ, може сформуватись подібна *idee fixe*, і під її впливом така людина здатна на найфантастичніші порушення за

- Ваше пояснення не годиться, мій любий Вотсоне мовив Холмс, заперечливо хитаючи головою, - бо ніяка кількість *idee fixe* не могла допомогти вашому цікавому маньяку знайти, де перебувають ці бюсти.

- Ну добре, а як ви це пояснюєте?

- Я й не намагаюсь пояснювати. Я тільки бачу, що в ексцентричних вчинках цього джентльмена є певна система. Наприклад, з холу будинку лікаря Барнікота бюст Наполеона було винесено, а тоді вже розбито, бо гуркіт міг розбудити всю родину, тоді як у прийомному кабінеті, де була менша небезпека зчинити тривогу, бюст розтрощено на місці. Ця справа видається до безглуздя дріб'язковою, а проте я ніколи не наважуюсь назвати що-небудь не вартим уваги, коли згадую, що мої найбільш класичні випадки мали ще менш багато-обіцяючий початок. Ви повинні пам'ятати, Вотсоне: страхітливі обгородки родини Абернетті вперше впали мені в око завдяки тому, що я звернув увагу на те, наскільки глибоко вгруз спекотного дня корінь петрушки в грудку масла. Пам'ятаючи це, Лестрейде, я не можу

дозволити собі посміхнутися з приводу трьох ваших розбитих бюстів, навпаки, я буду вдячний, якщо ви дасте мені звістку про дальше розгортання цього неповторного ланцюга подій.

Дальше розгортання подій, про яке мій друг просив повідомити його, відбулося швидше й у безмежно трагічнішій формі, ніж Холмс міг сподіватись. Наступного ранку, коли я ще одягався в своїй спальні, він постукав до мене в двері й увійшов, тримаючи в руці телеграму. І прочитав її вголос:

«Приїздіть негайно. Кенсінгтон, Пітт-стріт, 131. Лест-рейд».

- Що ж це означає? - спитав я.

*Н а в'я з л и в а думка, (франц.).

- Не знаю. Це може означати будь-що. Але підозрюю, що це - продовження історії з бюстами. В такому разі наш друг-нищитель розпочав операції в іншій частині Лондона. Кава на столі, Вотсоне, а біля дверей чекає кеб.

За півгодини ми вже були на Пітт-стріт, цьому маленькому притулку спокою поряд з найпожвавленішими потоками лондонського життя. Будинок номер 131 виявився однією з плоскогрудих респектабельних і найбільш неромантичних споруд. Під'їхавши, ми побачили, що біля огорожі перед будинком з'юрмився натовп цікавих. Холмс свиснув:

- Слово честі, щонайменше замах на вбивство. Ніщо інше не затримає лондонського хлопця-кур'єра. Його сутула спина й витягнута шия свідчать про одне - стався страшний злочин. Що це, Вотсоне? Горішні сходинок облито водою, а нижні сухі. Проте слідів достатньо! Ну, а он і Лестрейд у вікні, зараз ми про все дізнаємось.

Співробітник Скотленд-Ярду зустрів нас із дуже похмурим обличчям і провів у вітальню, де метушився неймовірно скуйовджений і схвильований літній чоловік у фланелевому халаті. Він був представлений нам як власник будинку містер Горацій Харкер, працівник Центрального газетного синдикату.

- Знову бюст Наполеона,- сказав Лестрейд.- Ви, здається, вчора ввечері зацікавились цією справою, містере Холмсе, отож я й подумав, що ви, мабуть, будете раді опинитись на місці події тепер, коли все дійшло до таких тяжких наслідків.

- До яких наслідків?

- До вбивства. Містере Харкере, розкажіть, будь ласка, цим джентльменам, що саме тут сталося.

Чоловік у халаті повернувся до нас своїм засмученим обличчям.

- Дивовижна річ,- сказав він,- усе своє життя я збирав новини від інших людей, а зараз, коли в мене самого справжня новина, я так розгубився і так хвилююсь, що не можу стулити до купи двох слів. Якби я прийшов сюди як репортер, то взяв би в самого себе інтерв'ю й мав би дві колонки в усіх вечірніх газетах. А так я просто роздаю цінний матеріал, без кінця переповідаючи його безлічі людей, а сам не можу з нього скористатись. А втім, мені знайоме ваше ім'я, містере Холмсе, і якщо ви дасте пояснення цій незвичій справі, я вважатиму, що мої мовні зусилля відшкодовано.

Холмс сів і приготувався слухати.

- Скидається на те, що все зосереджується на бюсті

Наполеона, який я купив для ось цієї кімнати близько чотирьох місяців тому. Я надібав його, та ще й дешево, в магазині братів Хардінгів за два будинки від вокзалу Хай-стріт. Більшу частину своєї журналістської роботи я виконую вночі і часто пишу аж до ранку. Так було й сьогодні. Я сидів у своєму кабінеті, що знаходиться в глибині будинку на верхньому поверсі, коли десь годині о третій знизу до мене виразно долинув якийсь звук. Я прислухався, але звук не повторився, і я вирішив, що то надворі. Потім раптом хвилин через п'ять пролунав жажливий пронизливий зойк - нічого подібного раніше мені ніколи не доводилось чути. Цей зойк переслідуватиме мене, доки я житиму. Закам'янівши з жаху, хвилину чи дві я сидів непорушно. Тоді схопив кочергу й спустився вниз. Увійшовши до цієї кімнати, я побачив, що вікно розчинено навстіж, а бюст, який стояв на каміні,- я це зразу помітив,- зник. Навіщо грабіжник узяв таку річ, вище мого розуміння, оскільки цей бюст - звичайна гіпсова копія і не становить ніякої цінності.

Ви самі бачите, що з цього відчиненого вікна кожен може потрапити на парадний ґанок, якщо зробить великий стрибок. Зрозуміла річ, грабіжник саме так і мав поведистись, тому я вийшов у передню й відчинив зовнішні двері. Ступивши в темряву, я спіткнувся й мало не впав на вбитого, який там лежав. Я кинувся назад за лампою. У бідолахи на шиї з'яяла глибока рана, все було залито кров'ю. Він лежав на спині з піднятими колінами й страхотливо роззявленим ротом. Він буде

мені снитись. Я встиг засюрчати у свій поліцейський сюрчок, а тоді, мабуть, зомлів, бо далі нічого не пам'ятаю аж до тієї миті, коли побачив, що наді мною в холі стоїть полісмен.

- А хто був убитий? - спитав Холмс.

- Немає з чого визначити, хто він,- відповів Лестрейд.- Можете самі подивитись тіло в покійницькій, але нам його огляд нічого досі не дав. Це високий на зріст, смаглявий, дуже сильний чоловік віком не більше тридцяти років. Одягнений він бідно, а проте на чорнороба не схожий. В калюжі крові біля нього валявся складаний ніж з роговою рукояткою. Чи ним скористались як зброєю, якою було вчинено злочин, чи він належав убитому, я не знаю. На одязі імені немає, а в кишнях знайдено яблуко, трохи мотузки, карту Лондона ціною в один шилінг і фотографію. Ось вона. То був моментальний знімок, зроблений маленькою фотокамерою. На ньому застиг моторний, з різкими рисами, мавпоподібний молодик з густими бровами й дуже своєрідною нижньою частиною обличчя, що випиналось уперед, наче морда в бабуїна.

- А що з бюстом? - спитав Холмс, уважно вивчивши фотознімок.

- Нас повідомили про нього тільки перед тим, як ви прийшли. Його знайшли в палісаднику перед порожнім будинком на Кемпден-хаус-роуд. Бюст розтрощено на друзки. Я оце йду туди подивитись. Ви теж підете?

- Звичайно. Але я повинен хоч мигцем оглянути кімнату.- Холмс вивчив килим і вікно.- Молодик або мав дуже довгі ноги, або був неймовірно спритним. Перед вікном підвального поверху прямок, отож дістатися знизу до зовнішнього підвіконня й відчинити вікно - це вам не жарт. Повернутись назад порівняно легко. Ви з нами підете, містере Харкере, подивитись на залишки вашого бюста?

Невтішний журналіст уже сидів за письмовим столом.

- Треба спробувати бодай щось написати,- сказав він,- хоч я й не маю сумніву, що всі перші випуски вечірніх газет уже вмістили про це вбивство детальні звіти. Таке вже в мене щербате щастя! Пам'ятаєте, як у Донкастері обвалилась трибуна? Так-от, я був на тій трибуні єдиним журналістом, і тільки моя газета не надрукувала звіту про ту пригоду, бо я був надто вражений і не міг писати. І зараз запізнююсь, хоч убивство вчинено на порозі моєї власної оселі.

Виходячи з кімнати, ми чули, як його перо гучно шкрябає по аркушу паперу.

Місце, де було знайдено уламки бюста, знаходилося за кількасот ярдів від будинку. Тут наші очі вперше зупинились на зображенні великого імператора, що збурило таку шалену й руйнівну ненависть у душі якогось незнайомця. Дрібні шматки бюста лежали розкидані на траві. Холмс підняв кілька уламків і пильно їх оглянув. З напруженого виразу його обличчя й рішучої поведінки я переконався, що він натрапив на СЛІД.

- Ну що? - спитав Лестрейд. Холмс знизав плечима.

- Нам доведеться ще чимало поморочитись,- мовін-А проте ми маємо кілька багатообіцяючих фактів, щоб почати діяти. Цей жалюгідний бюст в очах нашого дивного злочинця вартий більшого, ніж людське життя. Це одне. Є й другий винятково цікавий факт: якщо єдиною метою злодія було розбити бюст, чому він не розбив його в будинку або зразу ж біля будинку?

- Зустріч з чоловіком налякала злодія, він поспішав. І не розумів, що робить.

- Що ж, схоже на правду. Але мені хотілось би особливо звернути вашу увагу на будинок, в садку якого було розбито бюст.

Лестрейд подивився навколо.

- Той будинок порожній,- сказав він,- і злодій знав, що в садку його ніхто не потурбує.

- Так, але ж є інший порожній будинок на цій самій вулиці, і злодій мусив пройти повз нього, щоб дістатись сюди. Чому він не розбив бюст там, хоч цілком очевидно, що кожний пройдений з бюстом ярд збільшував небезпеку зустріти кого-небудь?

- Я відмовляюсь це зрозуміти,- сказав Лестрейд. Холмс показав на вуличний ліхтар над нашими головами.

- Тут той чоловік бачив, що він робить, а там бачити не міг. Ось чому він прийшов сюди;

- Клянусь Юпітером, ваша правда,- сказав детектив.- Тепер, почавши про це думати, я пригадую, що бюст, який належав лікарю Барнікоту, було розбито біля його червоної лампи. Ну, а що нам робити з цим фактом, містере Холмсе?

- Запам'ятати його, внести в реєстр. Можливо, пізніше ми натрапимо на щось таке, що матиме до нього відношення. Що ви маєте намір робити далі, Лестрейде?

- Найбільш практичний шлях розібратись у всьому, на мою думку, - це встановити особу вбитого. В цьому немає нічого складного. Коли ми дізнаємось, хто він і хто його партнери, то матимемо непоганий початок для з'ясування, що він робив на Пітт-стріт минулої ночі, хто був той чоловік, якого грабіжник убив на порозі будинку містера Горація Харкера. Ви хіба з цим не згодні?

- Згоден, але я підійшов би до справи не зовсім так.

- А що зробили б ви?

- О, ви не повинні ніяким чином дозволяти мені впливати на вас. Я пропоную вам іти своїм шляхом, а я піду своїм. Потім ми обміняємось інформацією і доповнимо один одного.

- Дуже добре, - сказав Лестрейд.

- Якщо ви повертаєтесь зараз на Пітт-стріт, то, можливо, побачите містера Горація Харкера. Перекажіть йому, що в його будинку минулої ночі побував небезпечний, одержимий думкою про вбивство божевільний з манією наполеононависництва.

Лестрейд кинув здивований погляд на Холмса.

- Ви що, справді так думаєте? Холмс посміхнувся.

- Чи я так думаю? Ну, мабуть, не думаю. Але впевнений, що така думка зацікавить містера Горація Харкера й передплатників Центрального синдикату преси. Ну, Вотсоне, мені здається, сьогодні нас чекає тривала й досить складна робота. Я буду радий, Лестрейде, якщо ви знайдете зручним для вас завітати о шостій годині вечора до нас на Бейкер-стріт. А до того часу мені хотілось би мати при собі фотографію, знайдену у кишені вбитого. Можливо, я змушений буду попросити вашого товариства й допомоги в маленькій вилазці, яку доведеться здійснити сьогодні вночі, якщо хід моїх умовиводів виявиться правильним. А поки що до побачення, і нехай вам щастить!

Ми з Шерлоком Холмсом вирушили пішки на Хай-стріт, а там зайшли до магазину братів Хардінгів, де було куплено бюст. Молодий прикажчик повідомив нас, що містер Хардінг буде тільки в другій половині дня, що сам він тут новенький і тому не може дати нам ніякої інформації. На обличчі Холмса з'явився вираз розчарування й досади.

- Нічого не вдієш, Вотсоне, ми не можемо сподіватись на те, щоб усе йшло так, як нам треба,- мовив він нарешті.- Доведеться повернутися сюди в другій половині дня, оскільки містер Хардінг раніше тут не з'явиться. Як ви здогадуєтесь, зараз я намагаюсь простежити шлях цих бюстів назад до його початку, щоб з'ясувати, чи немає там чогось особливого, що могло б кинути світло на їхню незвичайну долю. Їдьмо тепер до містера Морза Хадсона на Кеннінгтон-роуд, подивимось, чи не пролле він хоч якогось світла на цю загадку.

Аж цілу годину добирались ми до закладу торговця картинами. Він виявився маленьким товстим чоловіком з червоним обличчям і дратівливою вдачею.

- Так, сер. Розбив на самісінькому моєму прилавку, СЄр(- сказав він.- Не знаю, за що ми платимо місцеві збори й державні податки, коли будь-який негідник може прийти й побити тобі товар. Так, сер, це я продав лікарю Барнікоту два бюсти. Ганьба, сер! Змова нігілістів - ось що це таке, я вважаю. Тільки анархіст може отак скрізь вештатись і трошити бюсти. Червоні республіканці - так я їх називаю. Від кого я одержав ці бюсти? Не розумію, яке це має значення. Ну, якщо ви справді хочете це знати, я одержав їх від «Гельдера і компанії», що на Черч-стріт у Степні. Це добре відома торговельна фірма, існує вона вже двадцять років. Скільки я купив? Три - два і один дорівнює трьом - два продано доктору Барнікоту, один розбито серед білого дня на моєму власному прилавку. Чи знаю я, хто на цій фотокартці? Ні, не знаю. А втім, знаю. Це Беппо. Такий собі італієць, працював у мене на відрядній оплаті, магазину була від нього користь. Він умів трохи різьбити по дереву й кістці, класти позолоту, вставляти картини в рами й виконувати різні випадкові роботи. Хлопець пішов від мене минулого тижня, відтоді я нічого про нього не чув. Ні, я не знаю, звідки він з'явився й куди подівся. Я нічого не мав проти нього, поки він був тут. Він зник за два дні до того, як у мене було розбито бюст.

- Що ж, це все, чого ми, маючи здоровий глузд, могли сподіватись від Морза Хадсона,- сказав Холмс, коли ми вийшли з магазину.- У нас є цей Беппо - складова частина подій як у Кеннінгтоні, так і Кенсі-нгтоні, отже, цей факт вартий того, щоб проїхати десять миль. А тепер, Вотсоне, їдьмо в Степні до «Гельдера й компанії», до джерела походження бюстів. Я буду здивований, якщо це не дасть нам ніякої користі.

В швидкій послідовності ми проминули фешенебельний Лондон, готельний Лондон, театральний Лондон, літературний Лондон, комерційний Лондон і нарешті морський Лондон, аж поки не опинились у прибережному районі міста з населенням у сотню тисяч душ, де в прибуткових будинках, тісних і смердючих, повно

знедолених з усіх кінців Європи. Тут на широкій багатолюдній вулиці, де колись полюбляли мешкати заможні торговці з Сіті, ми й знайшли ту скульптурну майстерню, яку розшукували. Майстерня знаходилась на чималому подвір'ї, заповненому могильними плитами. Всередині вона складалась із великого приміщення, де з півсотні робітників щось різьбили й відливали. Хазяїн, здоровенний білявий німець, прийняв нас ввічливо й дав чіткі відповіді на всі Холмсові запитання. Записи в його книгах свідчили, що з мармурової голови Наполеона роботи Девіна виготовлено сотні копій, але ті три, які було надіслано Морзу Хадсону десь близько року тому, складали половину окремої партії з шести штук, а інші три бюсти продано братам Хардін-гам у Кенсінгтоні. Ні, немає ніяких підстав до того, щоб ця шістка чимось відрізнялась від усіх інших копій. Ні, він не може припустити, щоб з якоїсь причини кому-небудь заманулось знищити ці бюсти, правду кажучи, сама думка про таке викликає у нього сміх. Оптова ціна цих бюстів була шість шилінгів, але роздрібний торговець міг виручити за них двадцять або й більше. Копії виготовлялись у двох формах, кожна для однієї половини голови, а потім обидві гіпсові частини з'єднувались і утворювався бюст. Усю роботу виконують здебільшого італійці в оцьому самому приміщенні. Коли бюсти були готові, їх поставили на стіл у коридорі, щоб вони висохли, а потім передали на склад. Це все, що він може нам розповісти.

Але фотокартка, яку ми показали хазяїну, справила на нього дивовижне враження. Обличчя його почервоніло від люті, брови нахмурились над голубими тевтонськими очима.

- А, ось цей негідник,- вигукнув він.- Так, я справді дуже добре його знаю. Наша майстерня завжди була порядною установою, поліція з'явилась сюди один-єдиний раз і все через оцього хлопця. Трапилось це трохи більше ніж рік тому. Він штрикнув ножом на вулиці іншого італійця, а потім прийшов у майстерню, привівши за собою полісменів, які тут його й узяли. Звали його Беппо, а прізвища я ніколи не знав. Довелось мені дістати по заслугі за те, що взяв на роботу людину з таким обличчям. Але працівник він був добрий, один з найкращих.

- Скільки він одержав?

- Чоловік, якого він поранив, залишився живий, тому йому дали рік в'язниці. Не маю сумніву, що його вже випустили, але він не наважується поткнути сюди свого носа. Тут працює його двоюрідний брат, мені здається, він може сказати вам, де Беппо.

- Ні, ні,- вигукнув Холмс,- жодного слова його двоюрідному брату, жодного, благаю вас. Справа ця надзвичайно важлива, і що далі я в неї заглиблююсь, то важливішою вона видається. Коли ви звернулись до свого гробуха, щоб встановити час продажу копій бюстів, я помітив дату - третє червня минулого року. Чи не можете ви мені сказати, коли було заарештовано Беппо?

- Я можу сказати приблизно,- подивившись у платіжну відомість, відповів хазяїн.- Так,- повів він далі, погортавши сторінки,- востаннє він одержав платню двадцятого травня.

- Дякую вам,- сказав Холмс.- Перекоаний, що не годиться далі зловживати вашим часом і терпінням.

Востаннє застерігши хазяїна, щоб він нікому не розповідав про наші пошуки, ми знову подалися в західному напрямку.

Полудень уже давно настав, коли нам пощастило нашвидкуруч підживитися в якомусь ресторані. Дошка новин біля входу з повідомленням: «Злочин у Кенсінгтоні. Убивство, вчинене божевільним», а також зміст газети свідчили, що містер Горацій Харкер просунув-таки свій звіт у друк. Дві колонки було заповнено сенсаційним і неймовірно кучерявим викладом всієї події. Холмс, притуливши газету до судка, їв і читав. Один чи два рази він задоволено гмукнув.

- Усе гаразд, Вотсоне,- сказав він.- Послухайте ось це:

«Приємно усвідомлювати, що не може бути двох думок з приводу цієї події, оскільки містер Лестрейд, один із найдосвідченіших поліцейських службовців, і містер Шерлок Холмс, широковідомий консультант і експерт, кожний окремо дійшли висновку, що химерний ланцюг подій, що закінчилися таким трагічним чином,- наслідок божевілля, а не навмисного злочину. Наявні факти не можуть мати ніяких інших пояснень крім розумового потьмарення».

Преса, Вотсоне, найцінніша річ, коли вміло нею користуватись. А тепер, якщо ви попоїли, нам потрібно повернутись у Кенсінгтон, щоб узяти слід, і послухати, що розповість нам про цю справу власник «Братів Хардінгів».

Засновник цього великого магазину виявився моторним, рішучим у поведженні чоловічком, дуже вертким і жвавим, з світлою головою і гострим язиком.

- Так, сер, я уже прочитав повідомлення у вечірніх газетах. Містер Горацій Харкер наш клієнт. Ми продали йому цей бюст кілька місяців тому. Ми замовили три таких бюсти у фірми «Гельдер і компанія» з Степні. Тепер їх уже всі продано. Кому? О, думаю, що, подивившись у свою торговельну книгу, я дуже легко відповім і на це запитання. Так, тут усе записано. Один бюст містеру Харкеру, ви це знаєте, другий - містеру Джошуа Брауну в Чисвику, на Лабірнум-велі у Лабірнум-лодж, третій - містеру Сендфорду в Редін-гу, на Лоуер-гроув-роуд. Ні, я ніколи не бачив чоловіка на фотокартці. Таке обличчя важко забути, сер, бо потворніше, їй-право, рідко побачиш. Чи є у нас у штаті італійці? Так, сер, є кілька серед робітників і прибиральників. Гадаю, вони мргли зазирнути в цю торговельну книгу, якщо хотіли. Ось тобі й маєш, це дуже дивна історія; я сподіваюсь, ви мене повідомите, якщо з ваших розпитів щось вийде.

Поки містер Хардінг відповідав на запитання, Холмс кілька разів брався за олівець і щось записував, і я бачив, що він глибоко задоволений тим поворотом, якого набувають події. Проте він нічого мені не пояснив, а тільки сказав, що коли ми не поквапимось, то запізнимось на призначену нами зустріч з Лестрейдом. І справді, коли ми приїхали до себе на Бейкер-стріт, сищик був уже там, походжаючи з кутка в куток у страшній нетерплячці. Його пихато-зарозумілий вигляд свідчив, що попрацював він не марно.

- Ну, як успіхи, містере Холмсе? - спитав він.

- У нас був дуже завантажений день, і ми дещо встигли,- сказав мій друг.- Ми зустрілися з обома крамарями й хазяїном майстерні. Тепер я можу простежити шлях кожного бюста від самого початку.

- Кожного бюста! - вигукнув Лестрейд.- Добре, добре, містере Шерлоку Холмсе, у вас свій власний метод, і не моє діло заперечувати його, але, вважаю, за день я встиг зробити більше, ніж ви. Я встановив особу вбитого.

- Не може бути!

- І з'ясував причину вбивства.

- Блискуче!

у нас є інспектор, який спеціалізується на вихідцях з Індії та італійському кварталі. Так-от, на шиї у вбитого був католицький хрестик, і це, разом з кольором його шкіри, дало мені підставу зробити висновок, що він з півдня. Інспектор Хілл упізнав його," як тільки побачив. Його ім'я П'єтро Венуччі, він з Неаполя і один з

найбільших у Лондоні горлорізів. Він зв'язаний з мафією, цим, як вам відомо, таємним політичним товариством, яке забезпечує виконання своїх ухвал у єдиний спосіб - убивством. Тепер ви бачите, з якого боку справа починає прояснюватися. Другий молодик,- його вбивця,- теж, очевидно, італієць і член мафії. Він, можливо, порушив встановлені в них правила. П'єтро послали вистежити його. Мабуть, на фотокартці, знайдений нами в його кишені, не хтось, а сам убивця, і П'єтро носив її з собою, щоб помилково не зарізати когось іншого. Він вистежує хлопця, бачить, що той увійшов у будинок, чекає його надворі й дістає в бійці смертельну рану. Ну як, містере Шерлоку Холмсе?

Холмс схвально заплескав у долоні.

- Чудово, Лестрейде, чудово! - вигукнув він.- Але я не зовсім зрозумів ваші пояснення стосовно знищення бюстів.

- Знову ви про бюсти! Ви ніяк не можете викинути ці бюсти з голови! Кінець кінцем це ніщо - дрібна крадіжка, щонайбільше шість місяців в'язниці. А ми розслідуємо неабищо, а вбивство, і запевняю вас: усі нитки цієї справи у мене в руках.

- Яким же тепер буде ваш наступний крок?

- Він дуже простий. Я піду з інспектором Хіллом в італійський квартал, знайду чоловіка, зображеного на роздобутій нами фотокартці, й заарештую його за звинуваченням у вбивстві. Ви з нами підете?

- Мабуть, що ні. Мені здається, ми маємо можливість досягти мети простішим шляхом. Твердити це напевно я не можу, бо все залежить... залежить від однієї обставини, яка від нас не залежить. Але я абсолютно впевнений - два шанси проти одного,- що, коли ви підете сьогодні вночі з нами, я зможу допомогти вам схопити його.

- В італійському кварталі?

- Ні, здається, шукати його треба за адресою в Чисвику. Якщо ви, Лестрейде, підете сьогодні вночі зі мною в Чисвик, я обіцяю піти з вами в італійський квартал завтра, від такого зволікання ніякої шкоди не буде. А зараз, я думаю, кілька годин сну піде нам усім тільки на користь, тому що немає рації виходити раніше одинадцятої, й скидається на те, що ми повернемось тільки вранці. Пообідайте з нами, Лестрейде, а тоді ласкаво просимо на оцей ось диван - поспіть, поки треба буде вирушати. Ви ж, Вотсоне, тим часом подзвоніть, будь ласка, й викличте

посильного, бо мені треба надіслати листа, і дуже важливо, щоб він пішов негайно.

Холмс провів вечір, риючи у підшивках старих газет, якими було напхано одну з наших комірчин. Коли він нарешті вийшов звідти, очі його переможно поблискували, але про наслідки своїх пошуків він нічого не сказав ні мені, ні Лестрейду. Щодо мене, то я міркував над послідовністю дій, з допомогою яких Холмс просувався до розгадки цієї складної справи, і хоч не міг ще збагнути, до чого ми прийдемо, але ясно зрозумів: Холмс чекає, що божевільний злочинець вчинить замах на два бюсти, які ще залишились, і один з них, як я пам'ятав, був у Чисвику. Немає сумніву, мета нашої мандрівки - схопити злочинця на місці злочину, і тому я не міг не захоплюватись хитрістю мого друга, який навмисне дав вечірній газеті неправильні відомості, щоб злочинець прийшов до думки, ніби він може й далі діяти безкарно. І я не здивувався, коли Холмс порадив мені прихопити із собою револьвер. Сам він узяв свою улюблену зброю - мисливський хлист, держално якого було залито свинцем.

Об одинадцятій годині біля наших дверей нас чекала карета, і в ній ми по Хеммерсмітському мосту переїхали на другий бік Темзи. Там візникові наказано було почекати. Ми пройшли трохи далі пішки і вийшли на безлюдну вулицю з гарними будинками обабіч; навколо кожного будинку був невеликий сад. При світлі вуличного ліхтаря на брамі одного з них ми прочитали: «Вілла Лабірнум». Мешканці будинку, очевидно, уже спали, бо весь він потонув у темряві, тільки над вхідними дверима світилось напівкругле віконце, кидаючи пляму тьмяного світла на садову доріжку. Дерев'яний паркан відділяв сад від вулиці й кидав досередини густу темну тінь, в якій ми й зачепились, увійшовши в той сад.

- Боюсь, нам доведеться довго чекати,- прошепотів Холмс.- Треба подякувати провидінню, що немає дощу. Думаю, нам не можна й курити, щоб згаяти час. А проте наші шанси два проти одного, що вся ця морока не буде марною.

Всупереч побоюванням Холмса, наше пильнування виявилось не таким тривалим, як він нам передрікав, і закінчилось воно найраптовішим і найдивовижнішим чином. Незабаром якась маленька темна постать, швидка й рухлива, наче мавпа, без найменшого звуку, що міг би попередити про її наближення, навстіж відчинила садову хвіртку й кинулась по доріжці до будинку. Ми побачили, як ця постать пробігла повз пляму світла, що падало з-понад дверей, і зникла в чорній тіні за будинком. Запала тривала тиша, під час якої ми сиділи, затамувавши подих, а тоді до наших вух долинув ледь чутний тріск. То відчинялось вікно. Тріск припинився, і знову запала тривала тиша. Чоловік нікав по будинку. Ми побачили в кімнаті світло його потайного ліхтаря. Того, що він шукав, там, очевидно, не виявилось, бо ми знову побачили спалах світла в другому вікні, а потім ще в одному.

- Ходімо до відчиненого вікна. Ми схопимо його, коли він вилазитиме,- прошепотів Лестрейд.

Але перш ніж ми встигли зрушити з місця, чоловік з'явився знову. Коли він увійшов у пляму світла, ми помітили, що під пахвою він несе щось біле. Потім він злодійкувато озирнувся. Тиша безлюдної вулиці заспокоїла його. Повернувшись до нас спиною, чоловік поклав свою ношу на землю, і наступної миті до нас долинув звук різкого удару, слідом за яким почулися дзенькіт і потріскування. Чоловік так захопився знищенням бюста, що не почув наших кроків, коли ми, скрадаючись, почали наближатись до нього. Холмс, наче тигр, стрибнув йому на спину, ми з Лестрейдом миттю схопили його за руки й наділи на них наручники. Коли ми перевернули його горілиць, я побачив огидне, жовтувате обличчя, спотворене люттю, і зрозумів, що ми справді схопили саме того чоловіка, що був на фотокартці.

Але Холмс приділив усю свою увагу зовсім не нашому бранцю. Сівши навпочіпки на сходи́нці ґанку, він заходився найпильнішим чином вивчати те, що злочинець виніс із будинку. Це був бюст Наполеона, схожий на той, який ми бачили вранці, і розтощено його було на таке ж череп'я. Холмс обережно підносив до світла кожний черепок, але жоден з них нічим не відрізнявся від інших шматків гіпсу, розкиданих навколо. Він ледве встиг завершити цей огляд, коли в холлі засвітилося світло, двері відчинились, і власник будинку, жвавий опасистий чоловік, виник перед нами.

- Містер Джошуа Браун, якщо не помиляюсь? - спитав Холмс.

- Так, сер. А ви, безперечно, містер Шерлок Холмс? Я одержав записку, надіслану вами з посильним, і зробив так, як ви мені порадили. Ми позамикали зсередини всі двері й чекали, як розгортатимуться події. Що ж, я радий, що ви зловили негідника. Прощу вас, джентльмени, увійти в дім підкріпитись.

Проте Лестрейд горів бажанням приставити злочинця в надійне місце, тому за кілька хвилин було викликано наш кеб, і ми всі четверо вирушили в Лондон. Наш бранець не казав ні слова, він тільки блимав на нас очима з-під закошляної чуприни, а одного разу, коли йому здалося, що він може дотягнутись до моєї руки, смикнувся до неї, клацнувши зубами, мов голодний вовк. Чимало часу ми просиділи в поліцейському участку, але дізнались тільки, що обшук злочинця нічого не дав, якщо не брати до уваги кількох шилінгів та довгого ножаки в піхвах із слідами свіжої крові на руків'ї.

- Усе гаразд,- сказав Лестрейд, прощаючись з нами.- Хілл знає всіх цих панів і дізнається, як його звать. Ось побачите, моя теорія мафії цілком себе виправдав. Але дозвольте запевнити вас, що я надзвичайно зобов'язаний вам, містере

Холмсе, за те, як ви майстерно влаштували йому пастку. Я й досі не зовсім розумію, як усе це вам вдалося.

- Боюсь, зараз надто пізня година, щоб давати пояснення,- відповів Холмс.- Крім того, існує ще одна чи дві не зовсім з'ясовані деталі, а вся справа - одна з тих, які варті того, щоб їх з'ясувати до кінця. Якщо ви завітаєте до нас завтра о шостій годині, я, мабуть, зможу довести вам, що ви ще й досі не збагнули сповна значення цієї справи,- абсолютно неповторної в історії злочинів. Вотсоне, якщо я коли-небудь дозволю вам вести далі хроніку моїх дій, то, заздалегідь у цьому впевнений, звіт про дивовижну пригоду з бюстами На-полеона прикрасить сторінки ваших записів.

Коли наступного вечора ми зустрілися знову, Лест-оєйд був навантажений чималою інформацією про нашого бранця. Звуть його Беппо, прізвище невідоме. В італійській колонії він добре відомий паливода. Колись був непоганим скульптором, чесно заробляв на прозкиття, але повернув на криві манівці й устиг двічі посидіти у в'язниці - один раз за дрібну крадіжку, вдруге, як ми вже знали, за те, що штрикнув ножом приятеля-земляка. Англійською розмовляв чудово. З якої речі він трошив бюсти, ще невідомо, і він відмовляється відповідати на запитання з цього приводу, але поліція з'ясувала, що ці бюсти він міг зробити своїми власними руками, оскільки робив те саме в майстерні фірми «Гельдер і компанія». Усю цю інформацію, більшу частину якої ми вже знали, Холмс вислухав з чемною увагою, але я, добре знаючи свого друга, ясно зрозумів, що думки його блукають десь-інде, і крізь маску, яку він мав звичай час від часу надягати на себе, розгледів, що він чимось стривожений і чогось чекає. Нарешті він схопився зі свого стільця, очі у нього заблищали. Пролунав дзвінок. За хвилину на сходах почулися кроки, і двері кімнати відчинились, впускаючи літнього чоловіка з червоним обличчям і сивіючими бакенбардами. У правій руці він ніс старомодний саквояж, якого поставив на стіл.

- Чи можна побачити містера Шерлока Холмса? Мій друг уклонився й посміхнувся.

- Містер Сендфорд з Редінга, якщо не помиляюсь? - спитав він.

- Так, сер. Боюсь, що я трохи припізнівся, але розклад поїздів такий незручний. Ви писали мені про бюст, який є в мене.

- Цілком вірно.

- Ваш лист зі мною. Ви пишете: «Бажаючи придбати копію бюста Наполеона роботи скульптора Девіна, я готовий заплатити вам десять фунтів за ту, яка належить вам». Це так?

- Саме так.

- Ваш лист дуже мене здивував, бо я не можу здогадатись, як ви дізнались, що в мене є цей бюст.

- Звичайно, ви повинні були здивуватись, але пояснення вкрай просте. Містер Хардінг, власник торгового дому «Брати Хардінги», сказав, що продав вам останню копію бюста, й дав мені вашу адресу.

- Он воно що! А він сказав, скільки я за неї заплатив?

- Ні, не сказав.

- Так-от, я чесний чоловік, хоч і не занадто багатий. Я дав за бюст усього п'ятнадцять шилінгів і вважаю, що вам треба про це знати, перш ніж я візьму у вас десять фунтів.

- Така точність, безперечно, робить вам честь, містере Сендфорде. Але я назвав свою ціну й не маю наміру відмовлятись від неї.

- Що ж, це дуже шляхетно з вашого боку, містере Холмсе. Я привіз бюст із собою, як ви мене й просили. Ось він!

Містер Сендфорд відкрив саквояж, і ми побачили нарешті у себе на столі абсолютно цілий бюст - досі такі бюсти, і не один раз, потрапляли нам на очі у вигляді череп'я.

Поклавши на стіл десятифунтову банкноту, Холмс вийняв з кишені аркуш паперу.

- Будь ласка, містере Сендфорде, підпишіть цей документ у присутності свідків. У ньому сказано, що ви передаєте мені всі можливі права, пов'язані з цим бюстом. Розумієте, я чоловік методичний, а життя таке, що ніколи не знаєш, як можуть скластися обставини в майбутньому. Дякую вам, містере Сендфорде, ось ваші гроші, й дозвольте побажати вам усього найкращого.

Коли наш відвідувач пішов, Шерлок Холмс повівся так, що наша увага знову прикипіла до нього. Він почав з того, що дістав з комода чисту білу скатертину й накрив нею стіл. Потім у центрі скатертини поставив щойно придбаний бюст. Далі він підняв свій мисливський хлист і різко вдарив важким держалном Наполеона по маківці. Бюст розлетівся на шматки, і Холмс нетерпляче схилився над черепками. Наступної миті він переможно скрикнув і взяв у руки один з уламків, у якому було щось кругле й темне, схоже на родзинку в пудінгу.

- Джентльмени,- вигукнув він,- дозвольте познайомити вас із знаменитою чорною перлиною Борджіів!

Ми з Лестрейдом якийсь час сиділи мовчки, а тоді, охоплені єдиним поривом, зааплодували, як аплодують вдало розробленій розв'язці п'єси. Бліді щоки Холмса порожевіли, і він уклонився нам, як уклоняється драматург, здобувши благоговійне визнання аудиторії. Саме в такі хвилини він на мить переставав бути мислячою машиною й виявляв звичайні людські риси - любов до аплодисментів і схиляння перед своєю особою. Його винятково горду й стриману натуру, що зневажливо відверталась від дешевої популярності, до глибини душі могли зворушити щирий захват і похвальне слово друга.

- Так, джентльмени,- мовив він,- це найзнамени-тіша з перлин, що нині існують на світі, і, завдяки щасливій випадковості, мені вдалося з допомогою індукції простежити її шлях зі спальні князя Колонни в готелі «Дакр», де вона пропала, до внутрішньої частини ось цього, останнього з шести бюстів Наполеона, виготовлених в майстерні фірми «Гельдер і компанія» в Степні. Ви повинні пам'ятати, Лестрейде, сенсацію, викликану зникненням цієї коштовної перлини, й марні зусилля лондонської поліції знайти її. Я сам виступав консультантом у тій справі, але не зміг пролити на неї хоч трохи світла. Підозра падала на покоївку княгині, італійку, було доведено, що в цієї покоївки є в Лондоні брат, але ніяких зв'язків між ними виявити не вдалося. Покоївку звали Лукреція Венуччі, і в мене немає анінайменших сумнівів, що П'єтро, вбитий два дні тому, був її брат. Я проглянув дати в старих газетах і виявив, що перлина зникла рівно за два дні до арешту Беппо за те, що він штрикнув когось ножом. Заарештували Беппо в майстерні фірми «Гельдер і компанія» саме в той час, коли там виготовляли ці бюсти. Тепер ви ясно бачите послідовність подій, хоч бачите її, звичайно, в зворотному порядку, ніж той, в якому події розгортались переді мною. Перлина була в Беппо. Можливо, він украв її в П'єтро, можливо, він був співучасником П'єтро, можливо, він був посередником між П'єтро та його сестрою. Для нас немає значення, яке з цих припущень правильне.

Найголовніший для нас факт полягає в тому, що перлина була в Беппо, коли поліція почала його переслідувати. Він прибіг у майстерню, де працював, розуміючи, що має всього кілька хвилин на те, щоб сховати здобич величезної

вартості, яку в нього обов'язково знайдуть, коли обшукуватимуть. У коридорі сохло шість гіпсових бюстів Наполеона. Один з них був ще м'який. Беппо, вправний майстер, миттю зробив дірочку у вологому гіпсі, опустив туди перлину й кількома рухами пальців закрити отвір. Це була чудова схованка. Ніхто не міг її знайти. Але Беппо дістав рік в'язниці, а тим часом шість бюстів розбрелися по Лондону. Він не міг знати, в якому з них знаходиться його скарб. Тільки розбивши їх, він знайшов би перлину. Якби Беппо навіть потрусив бюстом, то це все одно нічого йому не дало б, оскільки гіпс був вологий, і перлина, швидше за все, прилипла б до нього, що насправді й трапилось. Проте він не впав у відчай, а проводив свої пошуки з чималою винахідливістю й наполегливістю. Через двоюрідного брата, який працює у Гельдера, він дізнався, які фірми скупили Наполеона для перепродажу роздрібним торговцям. Йому вдалося влаштуватись до Морза Хадсона, і він таким чином вистежив три бюсти. В них перлини не виявились. Потім з допомогою якогось робітника-італійця йому пощастило розвідати, куди поділись інші три бюсти. Перший з них знаходився в будинку Харкера. Там Беппо підстеріг спільник, який вважав його винним у тому, що перлина пропала, між ними зчинилася бійка, і спільника було зарізано.

- Якщо вбитий був спільником Беппо, то для чого він носив з собою його фотокартку? - спитав я.

- Щоб вистежити Беппо, спитати про нього у третіх осіб. Це найвірогідніша причина. Ну, а я розраховував, що після вбивства Беппо, очевидно, радше поспішатиме, ніж зволікатиме з пошуками. Він повинен був побоюватись, що поліція розкриє його таємницю, отож і пришвидшив свої дії, щоб випередити її. Звичайно, я не міг бути впевнений, що він не знайшов перлину в бюсті, який належав Харкеру. Я навіть не дійшов певного висновку, що справа стосується перлини, але для мене було зрозуміло: чоловік щось шукав, бо він пройшов з бюстом повз інші будинки, щоб розбити його в садку, куди падало світло від ліхтаря. Оскільки бюст Харкера був одним з трьох, шанси стали точнісінько такими, як я вам і казав: один проти двох за те, що перлина саме в цьому бюсті. Залишалось два бюсти, і було зрозуміло, що спочатку він візьметься за той, який знаходиться в Лондоні. Я попередив мешканців будинку, щоб уникнути другої трагедії, ми програли парі, але наслідки виявились якнайкращими. На цей час я, звичайно, вже напевно знав, що ми полюємо за перлиною Борджіів. Ім'я вбитого чоловіка з'єднало всі факти. Тепер залишався останній бюст, той, що знаходився в Редінгу, і перлина повинна була бути в ньому. Я купив його у вашій присутності, і ось вона лежить перед вами.

Якусь хвилину ми мовчали.

- Що ж,- сказав Лестрейд,- я був свідком того, як ви майстерно розплутали чимало злочинів, містере Холмсе, але не пригадую жодного випадку, коли б ви діяли з більшим мистецтвом. Ми в Скотленд-Ярді не заздriamo вам. Ні, сер, ми вами пишаємось. І якщо завтра ви прийдете туди, ви не знайдете нікого, починаючи від

найстарішого інспектора й кінчаючи наймолодшим констеблем, хто не потиснув би з радістю вашу РУку.

- Дякую вам! - сказав Холмс.- Дякую! - І коли він відвернувся, мені здалося, що таким схвильованим від напливу більш лагідних, ніж завжди, почуттів я ще ніколи його не бачив. Проте за мить він знову зробився самим собою - холодним і розважливим мислителем.

- Сховайте перлину в сейф, Вотсоне,- мовив він,- і дістаньте матеріали Конк-Сінглтонської справи про підлог. До побачення, Лестрейде. В разі у вас трапляться які-небудь ускладнення, я буду щасливий, якщо зможу дати вам одну-дві поради для їх подолання.

Друга пляма

Я мав на думці зробити оповідання «Убивство в Еббі Грейндж» останнім з серії про ті подвиги мого друга Шерлока Холмса, з якими я вважав за потрібне ознайомити публіку. Моє рішення зумовлювалось не браком матеріалу, оскільки в мене зберігаються записи про сотні проведених ним справ, ніде мною не згаданих, і не зменшенням цікавості моїх читачів до неповторної особистості й унікальних прийомів роботи цієї незвичайної людини. Справжня причина полягала в тій відразі, яку містер Холмс почав виявляти до публікації оповідань про його пригоди. Поки він не припиняв своїх професійних занять, звіти про його успіхи давали йому деяку практичну користь, але відтоді, як він остаточно покинув Лондон і присвятив себе вивченню й розведенню бджіл на вапнякових горбах графства Суссекс, популярність стала для нього неважкою, і він категорично зажадав, щоб ця його забаганка неухильно виконувалась. І тільки після того, як я нагадав йому про дану мною обіцянку обов'язково надрукувати оповідання «Друга пляма», коли для цього настане час, підкресливши, що було б тільки доречно завершити довгу низку моїх публікацій оповіданням про ту міжнародну справу - найважливішу з усіх, які його запрошували розслідувати,- тільки після цього мені нарешті пощастило одержати його згоду на те, щоб обачний, зважений звіт про той випадок кінець кінцем було надано публіці. Якщо під час розповіді деякі її деталі здадуться туманними, читач легко зрозуміє, що для моєї стриманості існують якнайповажніші причини.

Так-от, одного разу восени вранці,- рік і навіть десятиріччя нехай залишаться невідомими,- у стінах нашої скромної квартири на Бейкер-стріт з'явилося двоє відвідувачів, людей, відомих в усій Європі. Один з них, з орлиним поглядом, суворий, горбоносий і владний, був не хто інший, як знаменитий лорд Беллінджер, що двічі посідав пост прем'єр-міністра Великобританії. Другий, смаглявий, з чіткими рисами обличчя, елегантний і трохи менш ніж середнього віку,

обдарований як красою тіла, так і всіма достоїнствами розуму, був високоповажний Трелоні Хоуп, пер, міністр у європейських справах і найбільш впливовий державний діяч. Вони сіли поряд на наш захарашений паперами диванчик, і з їхніх стомлених, стурбованих облич легко було здогадатись, що сюди їх привела невідкладна й дуже важлива справа. Тонкі, з лініями синіх вен руки прем'єр-міністра міцно стискали слонової кістки ручку парасольки, а його худе аскетичне обличчя поверталось то до Холмса, то до мене. Міністр у європейських справах нервово смикав себе за вуса й неспокійно перебирав брелоки на ланцюжку годинника.

- Як тільки я виявив пропажу, містере Холмсе, а це було сьогодні о восьмій годині ранку, то негайно ж повідомив про неї прем'єр-міністра. Це за його пропозицією ми обидва прийшли до вас.

- Ви повідомили поліцію?

- Ні, сер,- сказав прем'єр-міністр з властивими йому жвавістю й рішучістю, добре всіма знаними.- Ми цього не зробили, та й піти на таке для нас неможливо. Повідомити поліцію означає в кінцевому підсумку повідомити широку публіку. А цього ми особливо хочемо уникнути.

- Але чому, сер?

- Тому, що документ, про який іде мова, неймовірної, величезної ваги, його опублікування може дуже легко, майже напевно, призвести до негайних ускладнень в Європі. Не буде перебільшенням сказати, що від цього залежить бути війні чи миру. Якщо цей документ не вдасться знайти й повернути цілком таємно, то тоді його взагалі можна не розшукувати, оскільки люди, які ним заволоділи, переслідують, очевидно, одну-єдину мету - зробити так, щоб його зміст набрав широкого розголосу.

- Розумію. А тепер, містере Трелоні Хоуп, я буду вам вельми вдячний, якщо ви з усіма подробицями розповісте мені, за яких обставин зник ваш документ.

- Це можна зробити в кількох словах, містере Холмсе. Цей документ - лист від одного іноземного монарха - було одержано шість днів тому. Він настільки важливий, що я жодного разу не залишив його в своєму сейфі, а щовечора забирав додому на Уайтхол-Терас і тримав у спальні в замкнутій дипкур'єрській валізі для офіційних паперів. Він перебував там і вчора ввечері. В цьому я впевнений. Правду кажучи, я відчиняв валізу, коли одягався для обіду, й бачив документ усередині. Сьогодні вранці він зник. Дип-кур'єрська валіза стояла поряд із дзеркалом на моєму туалетному столику. Я сплю чутливо, моя дружина

теж. Ми обоє ладні заприсягтися, що ніхто вночі в кімнату не заходив. А проте я повторюю, що папір зник.

- О котрій годині ви обідали?

- О пів на восьму.

- Ви довго не лягали спати?

- Моя дружина поїхала в театр. Я чекав її. Ми пішли в спальню о пів на дванадцятю.

- Отже, протягом чотирьох годин валіза залишалась без догляду?

- Нікому не дозволено входити в спальню крім покоївки вранці і мого камердинера або служниці моєї дружини протягом решти дня. Обоє- вірні слуги, вони давно живуть у нас. Крім того, ніхто з них просто не міг знати, що у валізі лежить щось більш цінне, ніж звичайні службові папери.

- Хто знав про існування цього листа?

- В моєму домі ніхто.

- Але ваша дружина, мабуть, знала?

- Ні, сер. Я нічого не казав моїй дружині, поки не побачив сьогодні вранці, що лист зник.

Прем'єр схвально кивнув головою.

- Я завжди знав, сер, яке у вас велике почуття обов'язку,- мовив він.- І переконаний: в тому, що стосується такої важливої таємниці, воно теж виявилось вище від найтісніших сімейних уз.

Міністр у європейських справах уклонився.

- Цілком справедливо, сер. До сьогоднішнього ранку я й словом про лист до дружини не обмовився.

- А чи не могла вона здогадатися сама?

- Ні, містере Холмсе, вона не могла здогадатись, та й ніхто не міг здогадатись.

- А раніше у вас пропадали документи?

- Ні, сер.

- Хто тут, в Англії, знав про існування цього листа?

- Вчора про нього було повідомлено кожного члена кабінету, але цього разу зобов'язання зберігати таємницю, яким супроводжується кожне засідання, було ще підсилено урочистим застереженням з боку прем'єр-міністра. Боже мій, подумати тільки, що всього за кілька годин я сам загубив його!

Гримаса відчаю спотворила гарне обличчя Трелоні Хоупа, руки рвонули волосся. На мить перед нами відкрилась природна суть цієї людини - поривчастої, пристрасної, гостровразливої. І зразу ж усе знову сховалось під аристократичною маскою, і він спокійним голосом закінчив:

- Крім членів кабінету про лист знають два, можливо, три міністерських чиновники. І більше ніхто в Англії, містере Холмсе, запевняю вас.

- А за кордоном?

- За кордоном, я впевнений, ніхто не бачив цього листа крім того, хто його писав. Я переконаний, що навіть міністри того монарха... що лист обминув звичайні офіційні канали.

Холмс ненадовго замислився.

- А тепер, сер, я змушений попросити вас розповісти мені більш детально, що це за документ і чому його зникнення повинно мати такі серйозні наслідки.

Обидва державні діячі обмінялись швидкими поглядами, і кошлаті брови прем'єр-міністра невдоволено насупились.

- Містере Холмсе, лист був у довгастому тонкому конверті блідо-голубого кольору. На конверті червона воскова печатка з готовим до стрибка левом. Адресу написано великим, чітким почерком на ім'я...

- Боюсь, сер,- мовив Холмс,- що мені треба знати істотніші речі, хоч які цікаві й важливі деталі ви мені зараз повідомляєте. Про що був лист?

- Це найсуворіша державна таємниця, і, боюсь, я нічого не зможу вам сказати, до того ж не бачу в цьому необхідності. Якщо з допомогою ваших незвичайних, як подекуять, здібностей ви знайдете описаний мною конверт з його вмістом, то заслужите вдячність своєї країни й одержите яку завгодно винагороду, що перебуває в межах наших можливостей.

Шерлок Холмс, посміхаючись, підвівся.

- Ви обидва найзайнятіші люди в Англії,- сказав він,- я в галузі своєї скромної професії теж маю право поводитись на свій власний розсуд. Неймовірно шкодую, що не можу допомогти вам у цій справі, і вважаю, що дальша розмова на цю тему буде звичайним марнуванням часу.

Прем'єр-міністр схопився на ноги, в його глибоко посаджених очах спалахнув той лютий вогонь, який змушував стискатись від страху серця членів кабінету.

- Сер, я не звик, щоб...- почав був він, але опанував себе й знову опустився на диван. Хвилину чи більше ми всі сиділи мовчки. Потім старий державний діяч знизав плечима:

- Ми мусимо пристати на ваші умови, містере Холмсе. Ви, безперечно, маєте рацію, і з нашого боку нерозумно сподіватись від вас допомоги, якщо ми не будемо вам абсолютно довіряти.

- Яз вами згоден,- мовив молодший державний діяч.

- Добре, я вам розповім усе, цілком покладаючись на вашу честь і на честь вашого колеги доктора Вотсо-на. Я дозволю також звернутись до вашого патріотизму, бо

годі й уявити більше нещастя для нашої країни, ніж те, до якого може призвести розголошення цієї таємниці.

- Ви можете в усьому на нас покластися.

- Так-от, це лист від одного іноземного монарха, роздратованого деяким розширенням колоніальних володінь нашої країни. Його було написано згарячу, і автор одноосібно несе за нього всю відповідальність.

Наведення довідок показало, що його міністри нічого про лист не знають. В той же час манера викладу в ньому вкрай невдала, а окремі фрази мають настільки зухвалий характер, що опублікування цього листа напевно викликали б в Англії спалах найнебезпечніших емоцій. Зчинилась би страшена веремія, сер, і я скажу, не вагаючись, що за тиждень після опублікування листа нашу країну було б утягнуто у велику війну.

Холмс написав якесь ім'я на аркуші паперу й передав його прем'єр-міністру.

- Так, це він. І саме його лист, який може спричинитись до багатомільйонних видатків і загибелі сотень тисяч людей, зник таким незбагненим чином.

- Ви повідомили автора листа?

- Так, сер, йому надіслано шифровану телеграму.

- Може, він бажає, щоб листа було опубліковано?

- Ні, сер, ми маємо найгрунтовніші підстави вважати, що він уже зрозумів усю необачність і нерозважливість своїх дій. Розголошення змісту листа було б для нього і його країни ще більшим ударом, ніж для нас.

- Коли так, то в чиїх тоді інтересах опублікування листа? Навіщо комусь красти або публікувати його?

- Тут, містере Холмсе, ви змушуєте мене торкнутись сфери високої міжнародної політики. Але якщо взяти до уваги ситуацію в Європі, неважко зрозуміти мотиви злочину. Вся Європа являє собою озброєний табір. Існує два союзи, які мають однакову військову силу. Великобританія не віддає переваги жодному з них. Якби нас було втягнуто у війну з одним союзом, це забезпечило б перевагу другому

союзу незалежно від того, взяв би він участь у цій війні чи не взяв. Ви розумієте мене?

- Все абсолютно ясно. Отже, заволодіти листом і опублікувати його зацікавлені вороги цього монарха, щоб посіяти ворожнечу між його країною й нашою?

- Так, сер.

- А кому вони могли б надіслати цей документ, якби він потрапив у їхні руки?

- Будь-якому уряду великої європейської держави. В цю хвилину лист, мабуть, поспішає призначеним йому шляхом з усією можливою для пароплава швидкістю.

Містер Трелоні Хоуп похилив голову й тяжко зітхнув. Прем'єр лагідно поклав йому руку на плече.

- Вас спіткало нещастя, мій дорогий друже. І вас ні в чому не можна звинуватити. Ви вжили всіх застережних заходів, не знехтувавши жодним. Тепер, містере Холмсе, вам відомі всі факти. Якої лінії поведінки ви порадите нам дотримуватись?

Холмс скрушно похитав головою:

- На вашу думку, сер, якщо документ не буде віднайдено, розпочнеться війна?

- Я думаю, що вона дуже ймовірна.

- Тоді, сер, готуйтеся до війни.

- Це жорстока заява, містере Холмсе.

- Зважте на факти, сер. Ніяк не схоже, щоб документ зник, після половини на дванадцятую, бо, наскільки я зрозумів, містер Хоуп і його дружина від того часу і аж до хвилини, коли було виявлено пропажу, перебували в спальні. Отже, його було взято вчора ввечері між пів на восьму і пів на дванадцятую, мабуть, ближче до пів на восьму, тому що той, хто взяв документ, напевно знав, що він у спальні, і, природно, спробував заволодіти ним якомога швидше. А тепер, сер, якщо такий

важливий документ взято саме в той час, де він може бути зараз? Ніхто не зацікавлений тримати його в себе. Його чимскоріш передано тим, кому він потрібний. Які ми тепер маємо шанси перехопити документ чи хоч би натрапити на його слід? Він для нас недосяжний.

Прем'єр-міністр підвівся з дивана.

- Ви міркуєте цілком логічно, містере Холмсе. Я бачу, ми справді нічого не можемо вдіяти.

- Давайте припустимо,- заради того, щоб обмінятися думками,- що документ узято служницею або камердинером...

- Вони обоє- давні й випробувані слуги.

- Наскільки я зрозумів, вап'га спальня на третьому поверсі, окремого входу знадвору немає, а піднятися нагору зсередини непоміченим неможливо. Таким чином, документ узяла людина, яка була в домі. Кому злодій захотів би передати його? Одному з міжнародних шпигунів або секретних агентів, імена яких мені досить добре відомі. Троє з них, можна сказати, ватажки в своїй професії. Я почну розшуки з того, що обійду їх усіх і з'ясую, чи кожний з них на своєму посту. Якщо ж когось із них не буде на місці, особливо якщо виявиться, що шпигун зник вчора ввечері, ми дістанемо деяке уявлення про те, куди вирушив цей документ.

- Чому ви вважаєте, що когось не буде на місці? - спитав міністр у європейських справах.- Адже шпи гун може віднести документ 'в яке-небудь посольствс в Лондоні.

- Не думаю. Ці агенти працюють самостійно, с з посольствами у них стосунки часто досить напружені,

Прем'єр-міністр ствердно кивнув головою.

- На мою думку, містере Холмсе, ви маєте рацію, Шпигунові захочеться особисто передати таку цінну здобич у свою штаб-квартиру. Ваш план дій я вважаю блискучим. А ми з вами, Хоупе, тим часом не повинні через це одне нещастя нехтувати всіма іншими нашими обов'язками. В разі якщо протягом дня відбудуться нові події, ми вас про них повідомимо, а ви, зрозуміло, теж дайте нам знати про наслідки вашого власного розслідування.

Обидва державні діячі вклонились і статечно вийшли з кімнати.

Коли наші вельможні гості пішли, Холмс запалив люльку і якийсь час сидів мовчки, глибоко замислившись. Я розгорнув ранкову газету й, забувши про все, прикипів очима до повідомлення про сенсаційний злочин, що його було скоєно напередодні ввечері, як раптом мій друг щось вигукнув, схопився на ноги й поклав люльку на коліна.

- Так,- мовив він,- кращого шляху під ступитись до справи немає. Становище відчайдушне, але не безнадійне. Навіть зараз, цілком можливо, лист ще не покинув рук одного з агентів, от якби ще напевно знати, хто з них заволодів ним. Кінець кінцем цих типів цікавить одне - гроші, а в мене за спиною уся британська державна скарбниця. Якщо лист почнуть продавати, я куплю його - навіть якщо це означатиме збільшення прибуткового податку ще на одне пенні. Можливо, той тип зволікає, щоб подивитись, яку ціну буде запропоновано за лист тут, перш ніж спробувати щастя по другий бік кордону. Вести таку сміливу гру здатні тільки троє: Оберштайн, Ла-Ротьер і Едуардо Лукас. Я зустрінуся з кожним. Я зазирнув у ранкову газету.

- Едуардо Лукас із Годольфін-стріт?

- Так.

- Ви з ним не зустрінетесь.

- Чому це?

- Вчора ввечері його убито у власному домі.

Мій друг так часто дивував мене під час наших пгшгод що я відчув справжнє торжество, побачивши, як безмежно здивували його мої слова. Він зачудовано втупився в мене, тоді вихопив газету з моїх рук. Ось замітка, яку я читав, коли Холмс схопився з стільця:

«Вбивство у Вестмінстері.

Вчора ввечері в будинку № 16 на Годольфін-стріт скоєно загадковий злочин. Годольфін-стріт - це одна із старовинних і тихих вуличок з будинками вісімнадцятого століття, вона розташована між Темзою й Вест-мінстерським

абатством, майже під мурами великої вежі будівлі парламенту. Там у маленькому, але ошатному особняку кілька років мешкав містер Едуардо Лукас, добре відомий у суспільстві завдяки своїй чарівній особистості, а також заслуженій репутації одного з кращих тенорів-любителів в Англії. Містер Лукас був неодруженим, йому виповнилось тридцять чотири роки, а його прислуга складалась із місіс Пріндл, літньої економки, й Міттона, лакея. Економка лягає рано й спить на горішньому поверсі. Лакей цього вечора був відсутній - відвідував свого друга в Хеммерсміті. Починаючи з десятої години містер Лукас залишався в особняку сам. Поки ще не з'ясовано, що сталося за цей час, але за чверть до дванадцятої констебль Баррет, проходячи по Годольфін-стріт, помітив, що двері будинку № 16 прочинено. Він постукав, але відповіді не одержав. Побачивши крізь вікно, що в одній з кімнат горить світло, констебль зайшов до передньої й знову постукав, але й цього разу відповіді не було. Тоді він відчинив двері й увійшов. У кімнаті панував страшний розгاردіаш, усі меблі було зсунуто в один бік, а посередині, перекинутий спинкою на підлогу, валявся стілець. Біля цього стільця, все ще стискаючи одну з його ніжок, лежав нещасний мешканець особняка. Він дістав удар ножом у серце і, очевидно, зразу ж вмер. Ніж, що ним було скоєно злочин, виявився кривим індійським кинджалом, зірваним зі стіни, яку прикрашав набір східної зброї. Не схоже, що вбивство вчинено з метою пограбування - не було зроблено навіть спроби винести з кімнати цінні речі. Містера Едуардо Лукаса всі дуже добре знали, і він користувався такою любов'ю, що його насильницька й загадкова смерть збудить, безперечно, болісну цікавість і гостре співчуття серед широкого кола його друзів».

- Ну, Вотсоне, що ви про це думаєте? - спитав Холмс після тривалої мовчанки.

- Дивовижний збіг.

- Збіг? Він один з тих трьох чоловік, про яких ми говорили як про можливих акторів, що грають у цій драмі, і ось він вмирав насильницькою смертю саме в ті години, коли нам уже відомо, що спектакль розпочався. Шанси проти того, що це не збіг,- величезні. Ніяким числом їх не виразити. Ні, мій дорогий Вотсоне, ці дві події мають між собою зв'язок, повинні мати зв'язок. Нам залишається знайти його.

- Але поліція повинна знати все.

- Зовсім ні. Вони знають тільки те, що бачать на Годольфін-стріт. Вони не знають - і ніколи не знатимуть - про Вайтхол-Террас. Тільки ми знаємо про обидві події й можемо простежити взаємозв'язок між ними. Існує одна обставина, яка за всіх умов спрямувала б мої підозри на Лукаса. З Годольфін-стріт у Вест-мінстері до Вайтхол-Террас йти всього кілька хвилин. Інші ж секретні агенти, яких я згадував, живуть у дальньому кінці Вест-Енда. Отже, Лукасу було значно легше, ніж іншим, встановити зв'язок з домівкою міністра у європейських справах або одержати

звідти які-небудь відомості. Це ніби й дрібниця, а проте у випадку, коли розвиток подій втиснуто в кілька годин, вона може мати істотне значення. Ого, щось новеньке?

З'явилась місіс Хадсон з дамською візитною карткою на підносі. Холмс глянув на картку, звів брови й передав її мені.

- Попросіть леді Хільду Трелоні зволити зайти сюди,- сказав він.

За мить нашу скромну оселю, вже відзначену вранці візитом двох державних мужів, було вшановано з'явою найчарівнішої жінки в Лондоні. Я часто чув про вроду наймолодшої дочки герцога Белмінстера, але жодна розповідь про неї, жодна бачена мною безбарвна фотографія не давали ніякого уявлення про ніжну, м'яку чарівність і прекрасні барви її витонченого обличчя. А проте того осіннього ранку, коли ми побачили це обличчя, першим, що впало нам в око, була не його краса. Воно світилось вродою, але зблідло від хвилювання, очі блищали, але блиск їх здавався гарячковим, чутливі губи було стиснуто в зусиллі не втратити самовладання. Переляк, а не вроя - ось що спочатку вразило нас, коли наша прекрасна відвідувачка з'явилась у відчинених дверях.

- Чи мій чоловік був у вас, містере Холмсе?

- Так, мадам, був.

- Містере Холмсе, благаю вас, не кажіть йому, що я приходила сюди!

Холмс холодно вклонився й показав рукою на стілець, запрошуючи її сісти.

- Ваша милість ставить мене у дуже делікатне становище. Прошу вас сісти й розповісти мені, чого ви бажаєте, але, боюсь, ніяких беззастережних обіцянок я вам дати не зможу.

Вона швидко перейшла кімнату й сіла спиною до вікна. Постава в неї була королівська - висока, граційна і неймовірно зваблива.

- Містере Холмсе,- почала гостя, і весь час, поки вона говорила, її руки в білих рукавичках безперервно стискалися і розтискалися,- я говоритиму з вами відверто і сподіваюсь, що це, можливо, примусить вас бути відвертим взаємно. У стосунках між моїм чоловіком і мною не існує таємниць ні в чому, крім однієї речі.

Це політика. Для цієї теми уста його запечатано. Він нічого мені не розповідає. Проте мені стало відомо, що минулої ночі у нас в домі сталась дуже прикра подія. Я знаю, що зник якийсь документ. Але оскільки це пов'язано з політикою, мій чоловік відмовляється довірити мені свою таємницю. А втім, необхідно, саме так - необхідно, щоб я все до кінця розуміла. Ви єдина людина, крім державних діячів, яка знає правду. Благаю вас, містере Холмсе, сказати мені, нічого не приховуючи, що саме трапилось і до чого воно може призвести. Скажіть мені все, містере Холмсе. Нехай турбота про інтереси вашого клієнта не змусить вас мовчати - запевняю вас, його інтересам найкраще прислужилось би те, якби він довірив таємницю мені, чого, на жаль, він не розуміє. Що то був за документ, який вкрали?

- Мадам, ви просите у мене про неможливе. Вона глибоко зітхнула і, похиливши голову, затулила обличчя руками.

- Ви повинні зрозуміти, що це справді так, мадам. Якщо ваш чоловік вважає за краще не втаємничувати вас у цю справу, то хіба можу я, людина, якій довірено правду із зобов'язанням зберігати професійну таємницю, розповісти вам те, що він хоче приховати? Навіть

не годиться просити мене про це. Ви повинні питати в свого чоловіка.

- Яв нього питала. І прийшла до вас, використовуючи останню можливість. Але не сказавши нічого певного, містере Холмсе, ви зробите мені дуже велику послугу, коли дещо розтлумачите.

- Що саме, мадам?

- Чи може ця подія завдати шкоди політичній кар'єрі мого чоловіка?

- Розумієте, мадам, якщо справу не буде залагоджено, вона, безперечно, матиме дуже прикрі наслідки.

- О!

Вона швидко перевела подих, як людина, сумніви якої розвіялись.

- Ще одне запитання, містере Холмсе. З кількох слів, що вихопились у мого чоловіка, приголомшеного цим лихом, я зрозуміла, що втрата документа може мати жахливі наслідки для всієї країни.

- Якщо він так сказав, я, звичайно, не заперечуватиму цього.

- А якого вони характеру?

- Ні, мадам, ви знову питаєте мене про те, чого я просто не в змозі вам сказати.

- Тоді я більше не забиратиму у вас часу. Не можу докоряти вам, містере Холмсе, за те, що ви відмовились розмовляти зі мною більш відверто, а ви, я впевнена, з свого боку не будете думати про мене погано, бо я хочу розділити неприємності свого чоловіка навіть всупереч його волі. Ще раз благаю вас нічого не говорити йому про мій візит.

В дверях вона озирнулась, і мене востаннє вразило її чарівне стурбоване обличчя, стривожені очі й стиснуті губи. Потім вона зникла.

- Ну, Вотсоне, прекрасна стаття - це ваша галузь,- сказав, посміхаючись, Холмс, коли шурхотіння спідниць поступово закінчилось звуком зачинених парадних дверей.- Яку гру веде ця вродлива леді? Чого їй насправді треба?

- Вона сама все пояснила цілком зрозуміло, а її стурбованість абсолютно природна.

- Гм! Згадайте вираз її обличчя, Вотсоне, її манеру поводитись, приховане хвилювання, неспокій і наполегливість, з якими вона ставила запитання. Не забудьте,

що вона належить до касты, яка вміє приховувати свої почуття. Вочевидь була неабияк виведена з рівноваги.

- Пригадайте також дивну щирість, з якою вона намагалась переконати нас, що для її чоловіка було б краще, якби вона знала все. Що вона мала на увазі? І ви, певно, помітили, Вотсоне, як вона зманеврувала, щоб сісти спиною до світла. Вона не хотіла, щоб ми бачили вираз її обличчя.

- Так, вона вибрала для цього єдиний з усіх стільців.

- І все ж таки жіночу поведінку часто не вдається

збагнути. Ви, звичайно, пам'ятаєте жінку в Маргіті, вона викликала в мене підозру тільки тому, що відверталась від нас. А все виявилось дуже простим: у неї не було напудрено ніс. Хіба можна будувати якісь умовиводи на такому сипучому піску? Іноді за найне-значнішими жіночими вчинками ховається сила-силен-на даних, а найнезвичайніша поведінка може залежати від шпильки для волосся або щипців для завивки. До побачення, Вотсоне.

- Ви йдете?

- Так, я проведу ранок на Годольфін-стріт з нашими друзями з поліцейської установи. Вирішення поставленої перед нами проблеми пов'язано з Едуардо Лукасом, хоч мушу визнати, що не маю ніяк-менш-го уявлення, якої форми воно може набрати. Величезна помилка будувати теорію, не маючи фактів. А ви, мій друже, пильнуйте тут і приймайте всіх нових відвідувачів. Я повернусь до другого сніданку, якщо матиму змогу.

Весь цей день, потім наступний і ще один Холмс перебував у настрої, який його друзі називали б мовчазним, а інші - похмурим. Він то приходив, то кудись ішов, безперервно палив, грав на скрипці якісь уривки, поринав у задуму, коли-не-коли ковтав бутерброди й неохоче відповідав на запитання, які я іноді йому ставив. Мені було зрозуміло, що пошуки у нього йдуть не так, як треба. Про справу він нічого не казав, і я тільки з газет дізнався про хід слідства, арешт і швидке звільнення Джона Міттона, лакея небіжчика. Жюрі присяжних при коронері встановило факт «навмисного вбивства», але учасники злочину залишались невідомими. Не було висунуто припущень і щодо мотивів убивства. В кімнаті було чимало цінних речей, але злочинець нічого не взяв. До паперів покійного ніхто не доторкався. Їх було уважно вивчено, і це показало, що покійний старанно стежив за міжнародною політикою, невтомно збирав плітки, був чудовим лінгвістом і вів величезне листування. Він також був близько знайомий з провідними політичними діячами кількох країн. Але серед документів, що заповнювали шухляди його письмового столу, не було виявлено нічого сенсаційного. Його стосунки з жінками справляли враження безладних і несерйозних. Серед жінок у нього було багато знайомих, але мало друзів, і жодну з них він не кохав. Він відрізнявся сталими звичками й поступливими манерами. Його смерть була абсолютною таємницею.

Що ж до Джона Міттона, лакея, то поліція заарештувала його з відчаю, бо не мала іншого вибору внаслідок своєї цілковитої безпорадності. Але завести на нього судову справу не змогла. Він того вечора гостював у своїх друзів у Хеммерсміті. Алібі було неспростовне. Правда, він вирушив додому рано й міг би повернутись у Вестмінстер ще до того, коли було виявлено злочин, але його пояснення, що частину шляху він пройшов пішки, визнали вірогідним, бо той вечір справді був тихий і теплий. Він повернувся о дванадцятій годині, і, певно, несподівана

трагедія приголомшила його. Міттон завжди був у добрих стосунках із своїм хазяїном. Кілька речей покійного, наприклад, скриньку з бритвами, знайшли в чемоданах лакея, але він пояснив, що це подарунки небіжчика, і економка підтвердила його слова. Міттон перебував на службі в Лукаса три роки. Привертало увагу те, що Лукас не брав Міттона з собою на континент. Інколи він жив у Парижі по три місяці поспіль, але Міттон залишався наглядати за будинком на Годольфін-стріт. Що стосується економки, то того вечора, коли сталося вбивство, вона нічого не чула. Якщо до її хазяїна й приходив відвідувач, то він сам відчинив йому.

Таким чином, судячи з газет, таємниця вже три дні залишалась нерозкритою. А Холмс, якщо й знав більше від газет, тримав язик за зубами, але коли він сказав мені, що інспектор Лестрейд ввів його в курс справи, я зрозумів, що мій друг пильно стежить за розвитком подій. На четвертий день надійшла довга телеграма з Парижа, яка, здавалосьь, вирішила всю проблему:

«Паризька поліція (пише «Дейлі телеграф») зробила відкриття, що піднімає завісу над трагічною долею містера Едуардо Лукаса, якого спіткала насильницька смерть минулого понеділка на Годольфін-стріт у Вест-мінстері. Наші читачі пам'ятають, що покійного джентльмена було знайдено зарізаним у власній кімнаті й що певна підозра впала на його лакея, але останній довів своє алібі й відхилив звинувачення. Вчора слуги однієї дами, що була відома під іменем мадам Анрі Фурнай і проживала в маленькій віллі на вулиці Аус-терліц, повідомили поліцію, що їхня хазяйка збожеволіла. Медичний огляд показав, що вона справді страждає небезпечною й хронічною формою божевілля. Під час розслідування поліція встановила, що мадам Анрі Фурнай минулого вівторка повернулася з Лондона, і є підстави вважати, що вона причетна до злочину у Вестмінстері. Зіставлення фотографій незаперечно довело, що чоловік мадам Анрі Фурнай і містер Едуардо Лукас одна й та сама особа і що покійний з якихось міркувань жив подвійним життям в Лондоні й Парижі. Мадам Фурнай, креолка за походженням, відрізняється вкрай нестримною вдачею, в минулому у неї траплялись напади ревності, що переходили в оскаженіння. Припускають, що саме під час одного з них вона й вчинила цей жахливий злочин, який викликав у Лондоні таке хвилювання. Досі не з'ясовано, що вона робила в понеділок увечері, але не викликає сумніву одне: схожа до неї жінка в понеділок уранці на вокзалі Чарінг-Кросс привернула до себе загальну увагу своїм зляканим виглядом і різкими жестами. Отже цілком імовірно, що злочин вчинила або вона в нападі божевілля, або цей злочин справив на нещасну жінку таке враження, що вона втратила розум. Зараз вона нездатна доладу розповісти, що з нею було, і лікарі не плекають надії на відновлення її розумових здібностей. Є свідчення, що якусь жінку, можливо, навіть саму мадам Фурнай, бачили протягом кількох годин у понеділок увечері біля будинку на Годольфін-стріт і що вона нібито стежила за цим будинком».

- Що ви про це думаєте, Холмсе? - Я прочитав йому замітку, поки він кінчав снідати.

- Мій дорогий Вотсоне,- сказав Холмс, вставши з-за столу й походжаючи по кімнаті,- ви неймовірно терплячий, але якщо я нічого не розповідав вам аж три дні, то тільки тому, що не було чого розповідати.

Навіть зараз це повідомлення з Парижа для нас не дуже велика допомога.

- Але воно, безперечно, до кінця прояснює причину смерті цього чоловіка.

- Смерть цього чоловіка - звичайна другорядна обставина, дрібний епізод порівняно з нашим справжнім завданням, яке полягає в тому, щоб відшукати документ і врятувати Європу від катастрофи. За останні три дні відбулась лише одна важлива подія: те, що нічого не відбулось. Я майже щогодини одержую повідомлення від уряду і напевно знаю, що ніде в Європі не видно ніяких ознак занепокоєння. Якщо цей лист десь загубився... ні, він не може загубитись... Але якщо він не загубився, то де ж він? У кого? Чому його не пускають у дію? Ось питання, що наче молотом гупає у мене в голові. І чи справді це тільки звичайнісінький збіг, що Лукас зустрів свою смерть саме того вечора, коли зник лист? Чи цей лист взагалі дійшов до нього? Якщо дійшов, то чому його немає серед паперів Лука-са? Чи ця його божевільна дружина приховала лист із собою? Якщо приховала, то чи він у неї вдома в Парижі? І як мені шукати його там, не викликаючи підозрінь у французької поліції? Це той випадок, мій любий Вотсоне, коли закон для нас такий же небезпечний, як і злочинці. Проти нас усі, але інтереси, поставлені на карту, величезні. Якщо я доведу цю справу до успішного завершення, вона, безперечно, належним чином увінчає мою кар'єру. А, ось і останні фронтові новини! - Він швидко глянув на подану йому записку.- Ого! Лестрейд, здається, побачив щось цікаве. Надягніть капелюх, Вотсоне, і ми разом прогуляємось у Вестмінстер.

Так я вперше прийшов на місце цього злочину - до високого закіптюженого, з вузьким фасадом будинку, бундючного, строго спланованого й надійного - як те століття, яке дало йому життя. Бульдожаче обличчя Лестрейда подивилось на нас з вікна, і коли здоровило констебль, відчинивши двері, впустив нас, Лестрейд тепло привітався з нами. Кімната, куди нас ввели, була тією самою, де стався злочин, але слідів його вже не залишилось, крім плями неправильної форми на килимі. Цей килим,- маленький квадрат килимової доріжки,- лежав у центрі кімнати і був оточений широкою смугою чудової старовинної дерев'яної підлоги, викладеної квадратами й відполірованої до блиску.

Над каміном висіла пречудова колекція зброї, з неї й було взято кинджал того трагічного вечора. Біля вікна стояв розкішний письмовий стіл, і кожна річ у цій оселі: картини, килими, порт'єри - усе свідчило про витончений, на межі розпещеності смак.

- Знаєте новини з Парижа? - спитав Лестрейд.

Холмс ствердно кивнув.

- Наші французькі друзі цього разу, здається, влучили в ціль. Немає сумніву, що все було так, як вони твердять. Вона постукала в двері - несподіваний, на мою думку, візит, адже Лукас проводив життя наче у водонепроникному відсіку на кораблі, й до нього ніхто не ходив, - він впустив її, бо не можна ж було тримати жінку на вулиці. Вона розповіла йому, як вистежила його, почала докоряти. Слово по слову, що далі, то більше, потім цей кинджал під рукою, отож скоро настав і кінець. А проте все відбулося не за одну мить» бо всі оці стільці було скинуто в купу он там, а один Лукас тримав у руках, ніби намагався ним захиститись. Для нас усе це так зрозуміло, наче ми на власні очі бачили цю сварку.

Холмс звів брови.

- І все ж ви послали за мною?

- А, так, але тут інша справа - звичайнісінька дрібничка, одна з тих, якими ви цікавитесь: я б сказав - дивна і, як ви, мабуть, назвали б її, химерна. Основних фактів вона не стосується, схоже навіть на те, що й не може стосуватись.

- Що ж це таке?

- Ну, ви ж знаєте, що після таких ось злочинів, як цей, ми дуже дбаємо, щоб усі речі залишались на своїх місцях. Тут нічого не чіпали. День і ніч в будинку чергував поліцейський. Сьогодні вранці, після того, як убитого поховали й закінчили обстеження цієї кімнати, ми вирішили в ній прибрати. І ось цей килим... Розумієте, його не прикріплено до підлоги, а покладено просто так. Ми випадково його підняли. І виявили...

- Он як? І виявили...

Обличчя Холмса нервово напружилось.

- Що ж, я впевнений, вам і за сто років не здогадатись, що ми там виявили. Ви бачите оцю пляму на килимі? Так-от, крізь килим повинно було просочитись чимало крові, хіба ні?

- Безперечно.

- Ви здивуєтесь, але на світлій підлозі немає ніякої плями.

- Ніякої плями? Але ж вона мусить...

- Так, мусить бути, що ж іще ви можете сказати. Але факт лишається фактом: плями немає.

Він узяв килим за ріжок і, загорнувши його, показав, що так воно й є.

- Але ж зісподу на килимі така сама пляма, як і на лицьовій стороні. Вона повинна була залишити слід.

Лестрейд, спантеличивши уславленого спеціаліста, захихотів від захвату.

- Ну а зараз я поясню вам, у чому річ. Друга пляма існує, але вона не співпадає з першою. Дивіться самі.- З цими словами він загорнув другий край килима, і під ним на світлому квадраті старомодної підлоги справді виявилась велика темно-червона пляма.- Що ви про це скажете, містере Холмсе?

- Та все це досить просто. Обидві плями таки співпадають одна з одною, але килим було перегорнуто. Поскілки він квадратний і не прикріплений до підлоги, це було легко зробити.

- Містере Холмсе, поліція не відчуває потреби, щоб ви пояснювали їй, що килим перегорнуто. Це абсолютно ясно, бо якщо його покласти ось так, плями на килимі й на підлозі ляжуть одна на одну. Але я хочу знати, хто переклав килим і навіщо.

Застигле обличчя Холмса сказало мені, що він аж тремтить від внутрішнього хвилювання.

- Слухайте, Лестрейд є,- мовив він,- отой поліцейський у передній чергує тут увесь час?

- Так.

- Тоді послушайте моєї поради. Розпитайте його як слід. Але не в нашій присутності. Ми почекаємо тут. Відведіть його в задню кімнату. Наодинці з вами він швидше зізнається. Спитайте його, як він насмілювався впускати людей у цю кімнату й залишати їх самих. Не питайте в нього, чи було таке. Вважайте це доведеним. Скажіть йому, що ви знаєте: хтось тут був. Притисніть його. Скажіть йому, що тільки цілковите зізнання - єдиний для нього шанс заслужити прощення. Зробіть усе так, як я кажу.

- Слово честі, я витисну з нього все, якщо він хоч щось знає! - не стримався Лестрейд. Він прожогом вилетів у передню, і за кілька хвилин його грізний голос почувся з задньої кімнати.

- Ну, Вотсоне, почнемо! - з запалом вигукнув Холмс. Уся демонічна енергія цього чоловіка, схована до часу за маскою байдужості, враз перетворилась на дію. Він відкинув килим, миттю опустився навколішки й заходився обмацувати кожний дерев'яний квадрат підлоги. Один з них, коли Холмс потягнув його нігтями за край, піднявся і став вертикально. Повернувся на завісах, наче віко скрині. Під дерев'яним квадратом виявився маленький темний отвір. Холмс нетерпляче застромив туди руку й зразу ж висмикнув її назад з сердитим бурчанням, в якому змішались розлюченість і розчарування. Схованка була порожня.

- Швидше, Вотсоне, швидше! Кладіть його назад! Ледве ми поставили лядку на місце й застелили килим, в передній почувся голос Лестрейда. Коли він увійшов, Холмс з терплячим і покірливим виглядом стояв, недбало спершись на камін, і докладав чималих зусиль, щоб не позіхнути.

- Пробачте, що примусив вас чекати, містере Холм-се. Я бачу, що вам до смерті обридла вся ця справа. Він зізнався, а як же інакше. Увійдіть сюди, Макферсо-не. Нехай ці джентльмени послухають про вашу поведінку, яку нічим не можна виправдати.

До кімнати втиснувся боком червоний і знічений здоровань констебль.

- Я не думав, що це завдасть шкоди, сер, запевняю вас. Вчора ввечері до парадного підійшла молода жінка, вона сказала, що переплутала будинки. Ми розговорились. Нудно чергувати тут цілий день самому.

- Ну й що ж було далі?

- Вона захотіла подивитись, де сталося вбивство, сказала, що читала про нього в газетах. Дуже порядна молода жінка, і говорила так складно, сер, і я подумав, що не буде нічого поганого, якщо я дозволю їй подивитись. А коли вона побачила на килимі оцю пляму, то так і впала на підлогу, наче мертва. Я побіг на кухню й приніс води, але не міг привести її до тями. Тоді я подався за ріг до трактиру «Гілка плюща» взяти трохи бренді, але, коли я з ним повернувся назад, молода жінка вже опритомніла й пішла - мені здається, їй було соромно, і вона побоялась знову зі мною зустрітись.

- А килим ніхто не пересував?

Він був, звичайно, трохи зібганий, коли я повернувся. Розумієте, вона на нього впала, а він лежить на натертій підлозі й нічим не прикріплений. Потім я його поправив.

- це Вам наука, констеблю Макферсоне, що вам не вдасться мене обдурити,- з гідністю мовив Лест-рейд.- Ви, ясна річ, думали, що порушення вами службового обов'язку ніколи не відкриється, а проте мені вистачило одного погляду, щоб переконатись, що ви комусь дозволили ввійти в цю кімнату. Ваше щастя, голубе, що нічого не пропало, бо тоді б ви мали ого-го яку халепу. Мені шкода, містере Холмсе, що я покликав вас сюди через таку дрібницю, але я подумав, що друга пляма, яка не співпадає з першою, зацікавить вас.

- Авжеж, це було надзвичайно цікаво. Констеблю, та жінка заходила сюди тільки один раз?

- Так, сер, тільки один раз.

- А хто вона така?

- Не знаю, сер, як її звуть. Вона ходила по оголошенню про місце друкарки й помилилась номером будинку - дуже приємна, ввічлива молода жінка, сер.

- Висока? Вродлива?

- Так, сер, висока на зріст, ставна молода жінка. Думаю, ви б могли сказати, що вона вродлива. А дехто сказав би, що вона дуже вродлива. «О, пане поліцейський, будь ласка, дозвольте мені тільки глянути!» - сказала вона. У неї були такі приємні, лагідні манери, які не часто зустрічаються, і я подумав, що не буде шкоди, якщо я дам їй просунути голову в двері.

- Як вона була одягнена?

- Скромно, сер, у довгій до п'ят накидці.

- О котрій годині це було?

- Саме починало темніти. Коли я повертався з брен-дії засвічували ліхтарі.

- Дуже добре,- сказав Холмс.- Ходімо, Вотсоне, думаю, в іншому місці у нас цікавіша справа.

Коли ми зібралися йти, Лестрейд залишився в кімнаті, а сповнений каяття констебль кинувся відчиняти нам двері. На порозі Холмс обернувся й щось показав йому. Констебль напружено вдивився.

- Боже мій, сер! - вражено вигукнув він. Холмс приклав палець до рота, сунув те, що показав, назад у нагрудну кишеню і, коли ми вийшли на вулицю, вибухнув сміхом.

- Чудово! - мовив він.- Ходімо, друже, Вотсоне, завіса підіймається, розпочинається останній акт. Можете заспокоїтись, бо війни не буде, високоповажний Трелоні Хоуп не зазнав перешкод у своїй блискучій кар'єрі, необережний монарх не зазнає покарання за свою нестриманість, прем'єр-міністру не доведеться мати справу з ускладненнями в Європі, ніхто ні на шеляг не буде гірший від іншого, а трохи тактовності і вправності з нашого боку стануть на заваді дуже небезпечним подіям.

Я був у захваті від цієї незвичайної людини.

- Отже, ви виконали завдання? - вигукнув я.

- Поки що ні, Вотсоне. Є ще кілька обставин, які залишаються такими ж темними, як і перше. Але нам уже відомо багато, і тепер тільки з власної вини ми можемо не дізнатись про все. Зараз ми рушимо просто на Уайт-Террас і доведемо справу до завершення.

Коли ми прибули в будинок міністра у європейських справах, Шерлок Холмс заявив, що бажає бачити тільки леді Хільду Трелоні Хоуп. Нас провели у вітальню.

- Містере Холмсе! - мовила леді, і її обличчя порожівало від обурення.- Це вкрай нечесно й нешляхетно з вашого боку. Як я вже пояснювала, я хотіла б зберегти свій візит до вас у таємниці, щоб мій чоловік не подумав, ніби я втручаюсь у його справи. А ви мене компрометуєте, прийшовши сюди й показуючи таким чином, що між нами існують ділові стосунки.

- На жаль, мадам, я не мав іншого вибору. Мені було доручено віднайти цей величезної ваги документ. У зв'язку з цим я змушений уклінно просити вас, мадам, віддати його мені.

Леді схопилась на ноги, весь рум'янець миттю зник з її прекрасного личка. Очі в неї померхли, вона похитнулась, і я подумав, що вона ось-ось зомліє. Але, зробивши над собою величезне зусилля, вона оговталась від потрясіння, а на її личку невимовне здивування й обурення замінили всі інші почуття.

- Ви... ви мене ображаєте, містере Холмсе!

- Ну, ну, мадам, це ви даремно. Віддайте листа. . Вона кинулась до дзвінка.

- Дворецький проведе вас.

- Не треба дзвонити, леді Хільдо. Якщо ви це зробите, усі мої найщиріші зусилля уникнути скандалу підуть нанівець. Віддайте листа, і все буде гаразд. Якщо ви послухаетесь мене, я все заладнаю. Якщо ж не схочете послухатись, я вас викрию.

Вона стояла перед Холмсом велично, з викликом, в усій її постаті було щось королівське, і вона не відривала погляду від очей Холмса, наче хотіла прочитати, що в нього на душі. Вона простягнула руку до дзвінка, але дзвонити не поспішала.

- Ви хочете, щоб я почала боятись. Не дуже личить чоловікові, містере Холмсе, прийти сюди й залякувати жінку. Ви кажете, ніби вам дещо відомо. То що ж ви знаєте?

- Будь ласка, сядьте, мадам. Ви заб'єтесь, якщо впадете. Я не буду говорити, поки ви не сядете. Дякую вам.

- Я даю вам п'ять хвилин, містере Холмсе.

- Вистачить і однієї, леді Хільдо. Я знаю про ваш візит до Едуардо Лукаса й те, що ви віддали йому цей документ, знаю, як ви винахідливо потрапили в його кімнату вчора ввечері і яким чином забрали листа із схованки під килимом.

Вона приголомшено втупилась поглядом у Холмса, обличчя її спопеліло, й вона двічі ковтнула повітря, перш ніж змогла говорити.

- Ви збожеволіли, містере Холмсе, збожеволіли! - вигукнула нарешті вона.

Він вийняв з кишені квадратик картону. На ньому було обличчя жінки, вирізане з фотографії.

- Я прихопив це з собою, бо подумав, що воно може знадобитись,- сказав він.- Поліцейський упізнав вас. Їй перехопило подих, і її голова відкинулась на спинку стільця.

- Годі, леді Хільдо. Лист у вас. Справу ще можна залагодити. Я не маю бажання завдавати вам неприємностей. Мої обов'язки вичерпаються, коли я поверну загублений лист вашому чоловікові. Послухайтеся моєї поради й будьте зі мною відверті. В цьому ваш єдиний порятунок.

Мужність її була дивовижною. Навіть зараз вона не визнавала себе переможеною.

- Повторюю вам, містере Холмсе, ви перебуваєте в полоні якихось ілюзій.

Холмс підвівся зі стільця.

- Мені шкода вас, леді Хільдо. Я зробив для вас усе, що міг. І бачу, що це було даремно.

Він подзвонив. Увійшов дворецький.

- Чи вдома містер Трелоні Хоуп?

- Він буде вдома, сер, за п'ятнадцять хвилин до першої.

Холмс глянув на свого годинника.

- Ще п'ятнадцять хвилин,- сказав він.- Дуже добре, я почекаю.

Ледве дворецький зачинив за собою двері, як леді Хільда, простягаючи руки, впала перед Холмсом навколішки; її прекрасне обличчя, звернене до мого друга, було мокре від сліз.

- О, згляньтесь наді мною, містере Холмсе! Згляньтесь! - благала вона, не тямлячи себе.- Заради бога, не кажіть йому нічого! Я так його кохаю! Я не хочу, щоб бодай тінь неприємності впала на його життя, а ця, я знаю, розіб'є його благородне серце.

Холмс підвів її.

- Я вдячний вам, мадам, за те, що ви хоч в останню мить схаменулись! Не можна гаяти й хвилини. Де лист?

Вона кинулась через вітальню до письмового столу, відімкнула його й витягла довгий голубий конверт.

- Ось він, містере Холмсе. Боже, краще б мені ніколи не бачити цього листа!

- Як же його повернути? - пробурмотів Холмс.- Швидше, швидше, нам треба щонебудь придумати! Де дипкур'єрська валіза?

- Все ще у спальні.

- Нам пощастило! Швидше, мадам, принесіть її сюди!

За хвилину вона повернулась, тримаючи в руці червону плескату скриньку.

- Як ви відкрили її раніше? У вас є другий ключ? Авжеж є. Відкрийте!

З-за ліфа сукні леді Хільда дістала маленький ключик. Скринька відчинилась. У ній було напхано паперів. Холмс запхнув голубий конверт в самісіньку середину, між аркушів якогось іншого документа. Скриньку знов закрили й замкнули, а тоді її було віднесено в спальню.

- Тепер ми готові до його приходу, - мовив Холмс. - Маємо ще аж десять хвилин. Далеко ж я зайшов, щоб прикрити, вигородити вас, леді Хільдо. На віддяку ви повинні відверто, поки є час, розповісти мені, що насправді все це означає?

_ Містере Холмсе, я розповім вам усе! - вигукнула леді - Ах, містере Холмсе, я ладна відрубати собі праву руку, аби й на хвилину не завдати йому горя! В усьому Лондоні немає жодної жінки, яка кохала б свого чоловіка так, як я, а проте, якби він дізнався, що я зробила, тобто що змушена була зробити, він ніколи б мені не пробачив. Бо він так високо ставить свою честь, що просто не здатний забути чи простити чиясь помилку.

- Швидше, мадам, час біжить.

- Для мене такою помилкою був мій власний необачний лист, написаний ще до того, як я вийшла заміж, дурний лист імпульсивного закоханого дівчиська. У ньому не було нічого поганого, а проте мій чоловік мав би його за злочинний. Якби він прочитав того листа, він би перестав мені вірити. Минули роки відтоді, коли я його написала. Я вже була думала, що все покритися забуттям. Але кінець кінцем я почула від того чоловіка, Лукаса, що лист потрапив йому в руки і що він має намір показати його моєму чоловікові. Я благала його бути милосердним до мене. Він сказав, що поверне мені лист, якщо я принесу йому один документ, який знаходиться в дипкур'єрській валізі мого чоловіка. У нього в чоловіковому міністерстві був якийсь шпигун, він і розповів Лукасу про існування того документа. Лукас запевняв, що моєму чоловікові це не заподіє ніякої шкоди. Уявіть себе на моєму місці, містере Холмсе! Що я мала робити?

- Розповісти про все чоловікові.

- Я не могла, містере Холмсе, не могла! З одного боку, все здавалось мені приреченим на загибель, з другого, хоч яким жахливим було взяти в чоловіка той документ, я вірила, що, діючи таким чином, врятую наше кохання й взаємну довіру. До того ж я не уявляла, до яких наслідків у розвитку політичних подій може призвести мій вчинок. І я взяла документ, містере Холмсе! Я зробила зліпок з

ключа. Той чоловік, Лукас, виготовив другий ключ. Я відімкнула дип-кур'єрську валізу, взяла документ і передала його на Годольфін-стріт.

- А що там трапилось, мадам?

- Я постукала в двері, як було умовлено. Лукас відчинив їх. Я пройшла слідом за ним у кімнату, нещільно зачинивши за собою двері, бо боялась залишитись на самоті з цим чоловіком. Пам'ятаю, коли я входила в будинок, поблизу стояла якась жінка. Ми швидко зробили свою справу. Мій лист лежав у нього на столі, я віддала йому принесений документ. Він повернув мені лист. І саме тієї миті біля дверей почувся шум. До передньої хтось зайшов. Лукас швидко відгорнув килим, сунув документ у якусь схованку під ним, і поклав килим на старе місце.

Те, що трапилось після цього, схоже на якийсь страшний сон. Переді мною промайнуло смагляве й безтямне жіноче обличчя, я чула голос, що кричав по-французькому: «Я чекала немарно! Нарешті, нарешті я застукала тебе з нею!» Почалася дика бійка. Я бачила, як він схопив стілець, а в її руці зблиснув ніж. Я кинулась тікати від цієї жахливої сцени, вибігла з будинку і тільки наступного ранку дізналася з газет, як страхотливо там усе закінчилось. Того вечора я була щаслива, бо мій лист повернувся до мене, і я ще не знала, що принесе мені майбутнє.

А наступного ранку я збагнула, що з одного лиха потрапила в друге. Розпач мого чоловіка, коли він виявив зникнення документа, вразив мене в серце. Я насилу стрималась, щоб тут-таки не впасти до його ніг і не розповісти, що я наробила. Але ж це знову означало б сповідь про минуле. Того ранку, прийшовши до вас, я зрозуміла, що провина моя жахлива. Від тієї миті я безперервно думала, як одержати назад документ мого чоловіка. Він повинен був знаходитись ще там, куди Лукас сховав його, перш ніж до кімнати вбігла та страшна жінка. Якби не її поява, я ніколи б не довідалась, де в нього схованка. Як мені було потрапити до тієї кімнати? Два дні я стежила за будинком, але ні разу двері не залишились незамкненими. Вчора ввечері я вдалась до останньої спроби. Що саме я зробила і як домоглася свого, ви вже дізнались. Я принесла документ додому й хотіла була знищити його, бо не уявляла, яким чином повернути його чоловікові, не зізнавшись у своїй провині. Боже, я чую його кроки на сходах!

Міністр у європейських справах схвильовано вбіг до вітальні.

- Що нового, містере Холмсе, що нового? - закричав він.

- Я маю деякі надії.

- Ах, слава богу! - Його обличчя засяяло.- Прем'єр-міністр снідає зі мною. Чи може він почути про ваші надії? Нерви в нього сталеві, а проте я знаю, що він майже не спить відтоді, як сталась ця жахлива подія. Джекобсе, попросіть, будь ласка, прем'єр-міністра піднятися сюди. Що ж до вас, моя люба, то, боюсь, мова піде про політику. За кілька хвилин ми з радістю приєднаємось до вас у їдальні.

Прем'єр-міністр умів володіти собою, але з поблиску його очей і посмикування сухих рук я зрозумів, що він поділяє хвилювання свого молодого колеги.

- Я бачу, містере Холмсе, ви хочете про щось нас повідомити?

- Поки що тільки про негативне,- відповів мій друг.- Я навів довідки скрізь, де міг би бути документ, і переконався: ніякої небезпеки не відчувається.

- Але цього не досить, містере Холмсе. Ми не можемо постійно жити на такому вулкані. Нам треба мати щось певне.

- Я не втрачаю надії знайти лист. Ось чому я тут. Що більше я думаю про цю справу, то більше переконуюсь: лист ніколи не покидав цього будинку.

- Містере Холмсе!

- Якби покинув, то його вже було б опубліковано..

- Але який же сенс у тому, що хтось узяв його й тримає в себе?

- Я не впевнений, що хтось його взяв.

- Тоді як же він міг зникнути з дипкур'єрської валізи?

- Я не впевнений, що він зник з дипкур'єрської валізи.

- Містере Холмсе, зараз дуже неслухний час для жартів. Запевняю вас, у валізі його немає.

- А ви шукали його після вівторка?

- Ні. В цьому не було необхідності.

- Ви могли й не помітити його.

- Та ну, це неможливо.

- Але й у цьому я не впевнений. Бо знаю, що такі речі трапляються. І припускаю, що там були й інші папери. Лист міг загубитись поміж них.

- Він лежав нагорі.

- Хто-небудь міг струснути валізу, й лист пересунувся в інше місце.

- Ні, ні, я виймав усе.

- Але ж, Хоупе, це, звичайно, легко перевірити,- зауважив прем'єр.- Нехай дипкур'єрську валізу принесуть сюди.

Міністр у європейських справах подзвонив.

- Джекобсе, принесіть мою дипкур'єрську валізу. Ми безглуздо марнуємо час, проте якщо це задовольнить вас, зробимо, як ви кажете. Дякую, Джекобсе, поставте її сюди. Ключ у мене завжди на годинниковому ланцюжку. Ось усі папери, ви бачите. Лист від лорда Мерроу, повідомлення сера Чарльза Харді, меморандум з Белграда, записка про російсько-німецькі хлібні податки, лист з Мадріда, записка лорда Флауер-оа... Боже милий! Лорде Беллінджер! Лорде Бел-лінджер!

Прем'єр вихопив голубий конверт у нього з рук.

- Так, це він... і нерозкритий. Хоупе, вітаю вас!

- Дякую вам! Дякую вам! Який тягар впав з мого серця! Але це незбагненно... неможливо. Містере Холм-се, ви чаклун, чарівник! З чого ви здогадались, що лист тут?

- З того, що мені стало відомо: більше ніде його немає.

- Не можу повірити своїм очам! - Він кинувся до дверей.- Де моя дружина? Я повинен сказати їй, що все гаразд. Хільдо! Хільдо! - почули ми на сходах його голос.

Прем'єр, примружившись, подивився на Холмса.

- Ну, ну, сер,- мовив він.- Тут не все зрозуміло. Як лист опинився у валізі?

Холмс, посміхаючись, відвернувся, щоб уникнути гострого й проникливого погляду.

- У нас також є свої дипломатичні таємниці,- відказав він і, взявши капелюх, попрямував до дверей.

Артур Конан Дойл

Повернення Шерлока Холмса

Переклад Миколи Дмитренка

© Arthur Conan Doyle, The Return of Sherlock Holmes, 1905

© М. Дмитренко (переклад з англійської), 1990

Джерело: Конан Дойл А. Пригоди Шерлока Холмса. К.: Дніпро, 1990.

Електронний текст: ae-lib.org.ua

Зміст

Порожній будинок

Підрядчик з Норвуда

Танцюючі чоловічки

Самотня велисопедистка

Випадок в інтернаті

Чорний Пітер

Кінець Чарльза Огастеса Мілвертона

Шість Наполеонів

Три студенти

Пенсне у золотій оправі

Зниклий регбіст

Вбивство в Еббі-Грейндж

Друга пляма